

**Magyar Innovációs
Szövetség 2004. évi
rendes közgyűlése**

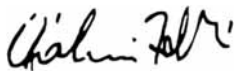
MAGYAR INNOVÁCIÓS SZÖVETSÉG XVI., 2004. ÉVI RENDES KÖZGYŰLÉSE

2005. február 22., Novotel Szálló

JEGYZŐKÖNYV

(A közgyűlésen készült hangfelvétel alapján)

Hitelesítették:

.....
dr. Pálmai Zoltán

.....
dr. Rohács József

MEGNYITÓ

Dr. Pakucs János, a Magyar Innovációs Szövetség elnöke

A Magyar Innovációs Szövetség nevében tisztelettel köszöntöm Önöket közgyűlésünkön.

A Magyar Innovációs Szövetség éves rendes közgyűlése az elmúlt években mindig jelentős szakmai esemény volt.

A mai közgyűlésnek különös jelentőséget az ad, hogy az elmúlt időszakban jelentős események, jelentős változások történtek a hazai kutatás-fejlesztés, innováció területén.

Mire gondolok?

Először is jó hír, talán a legjobb hír, hogy van Innovációs Törvény.

Akkor is jó hír, ha az előkészítés hosszú, vajúdó időszaka alatt néhány olyan dolog, ami a kis- közepes vállalkozásokra vonatkozik, például a kutatás-fejlesztés előfinanszírozása, a kockázati tőke, ill. az üzleti angyal jellegű magántőke-befektetés támogatása, egyéb adókedvezmények, kimaradtak a törvényből. Baj inkább az, hogy még mindig nincs innovációs stratégia.

Jó hír az, hogy megalakult a Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal, egy olyan kormányzati szerv, amely az innováció irányítását, koordinációját végzi. Kevésbé jó hír, hogy ez a hivatal egy elfoglalt, sok egyéb üggyel terhelt miniszter felügyelete, irányítása alatt áll.

Jó hír az, hogy az elmúlt időszakban jelentős forrásokkal működött az Innovációs Alap, kevésbé jó hír, hogy az Innovációs Alap forrásaiból kisebb mértékben részesültek a kis- és közepes vállalkozások.

Jó hír, hogy az Innovációs Tanács jelentős szellemi kapacitással, igen intenzíven működik, a baj az, hogy a működési feltétele, a technikai feltétele kevésbé adottak, és meglehetősen korlátos a működése, nincs javaslattevői kezdeményező szerepe, hovatartozása is kicsit bizonytalan.

Jó hírként hallottuk, hogy az elmúlt évben a vállalatok kutatás-fejlesztés befizetései, tehát az innovációs járulék nagyobb volt, mint a tervezett érték. Kevésbé jó hír azonban, ez nem mást jelent, mint azt, hogy kevesebb vállalat végzett saját kutatás-fejlesztést, és kevesebb vállalat írhatta le a járulékából a saját kutatás-fejlesztési tevékenységét.

Örömmel üdvözlöttük, hogy az elmúlt időszakban létrejött a Tudomány Politikai Kollégium a miniszterelnök vezetésével, sajnos azonban keveset ülésezett és nem nagyon döntött.

Van tanácsadó szerv is a kollégium mellett, de nem kérték a tanácsát, így nem sok tanácsot adhatott.

Az elmúlt időszakban jelentős erőforrásokat csoportosított át az NKTH a regionális innovációs ügynökségek létrehozására. Az ügynökségek létrehozása megkezdődött, folyik ma is, abban bízhatunk, hogy a helyi érdekeknek a pénzhez való hozzájutás szándékánál erősebb lesz az a szándék, hogy létrejöjjenek valódi innovációs központok, és a régiókban az innovációt támogató, segítő szervezetek működjenek.

Tisztelt Jelenlévők úgy érzem, hogy egy Nemzeti Innovációs Rendszer elemei az elmúlt időszakban valóban megteremtődtek, a rendszer működése igazából nem kezdődött meg. A fogaskereknek megvannak, de még nem illeszkednek egymáshoz, és így a rendszer nem működik. Ezért is van szükség egy innovációs stratégiára.

Mai közgyűlésünkön ehhez szeretnénk hozzájárulni, és engedjék meg, hogy vitaindítónak még néhány kérdést feltegyek.

Kérdés, hogy elegendő kis- és középvállalkozásunk van-e, amelyek innovációt végeznek, és hogyan tudjuk segíteni, hogy az innovatív kis- és középvállalkozások száma növekedjen?

Van-e elegendő szakmai tudás? Innovációs folyamatszervező tudás? Innovációs menedzsment tudása a kis- és közepes vállalkozások vezetőinek, menedzsereinek.

Van-e magyar képzési rendszerben lehetőség arra, hogy innovációs menedzsmenttudást elsajátítsák azok, akik a jövő vállalkozói akarnak lenni?

Van-e lehetőség arra, hogy a kutatást fejlesztő szervezetek és a vállalatok közelebb kerüljenek egymáshoz?

És folytathatnám a kérdések sorát.

Befejezésként engedjenek meg még egy gondolatot.

A napokban jelent meg az Európai Unió jelentése, Európa 2004. évi innovációs teljesítményéről számos érdekes összefüggést tartalmazó jelentés azzal próbálkozik, hogy az innováció teljesítményt komplexen mérje.

Eddig általában az innovációt közvetett eszközökkel mértük, mint például a kutatás-fejlesztés ráfordítása, a publikációk száma, szabadalmak száma stb. Ez a bizonyos brüsszeli jelentés először próbálta komplexen magát az innovációs teljesítményt, innovációs képességet mérni az európai országok viszonylatában.

Nem okoz különösebb meglepetést, hogy Magyarország az utolsó negyedben van a komplex innovációs mutatók szempontjából, de számos egyéb összefüggést tár fel a jelentés. Többek között van egy olyan összefüggés ebben a jelentésben, hogy az innovációs teljesítmény, innovációs képesség az egyes országok GDP termelő képességével arányos.

Így a nálunk háromszor, négyszer nagyobb GDP-vel rendelkező országok innovációs teljesítménye kétszer, háromszor nagyobb a magyarnál.

Ez az összefüggés azért is elgondolkodtató, mert hogyan lehet egy kisebb innovációs teljesítménnyel, egy kisebb innovációs képességgel egy ún. utolérési stratégiát kidolgozni.

Úgy gondolom, hogy annak az innovációs stratégiának, amit ki kell dolgoznunk, pontosan arra kell választ adnia, hogy a mi, adott gazdasági körülményeink között hogyan lehet az ország innovációs teljesítményt jelentősen növelni, jóval nagyobb mértékben, mint a GDP adta lehetőség. Ez az egyetlen út ugyanis, hogy az ország utolérési elképzelései valóra váljanak.

Többek között ehhez szeretnénk ma, a mai közgyűlésünkön hozzájárulni, és ehhez szeretne a Magyar Innovációs Szövetség is szakmai tevékenységével hozzájárulni.

Mielőtt Bolyky János, főtitkár ismertetné az Innovációs Szövetség 2004. évi beszámolóját, néhány technikai lépés.

Napirend:

Kérdésem, hogy a jelenlévők elfogadják-e az írásban megküldött napirendi pontokat?

Az egyhangú szavazat alapján a napirendet a kiadott program szerint bonyolítjuk.

Szükség van mandátumvizsgáló bizottságra, dr. Harangozó Istvánt, Györgyi Jánost, dr. Antos Lászlót, jegyzőkönyv hitelesítőnek, dr. Pálmai Zoltánt és dr. Rohács Józsefet javaslom.

Köszönöm az egyetértést.

Engedjék meg, hogy a Szövetség tevékenységével kapcsolatos vitát később tartsuk meg, és kezdjük meg a szakmai programot.

A 2004. ÉVI ÍRÁSOS BESZÁMOLÓ SZÓBELI KIEGÉSZÍTÉSE

Bolyky János Antal, a Magyar Innovációs Szövetség főtitkára

Miniszter úr, elnök urak, hölgyeim és uraim, kedves kollégák, barátaim!

A Magyar Innovációs Szövetséget 1990. december 14-én 30 innovációban érdekelt szervezet alapította azért, hogy összefogja mindazokat a szervezeteket és intézményeket, integráló szakmai és érdekvédelmi szövetséggént, amelyek ebben a szférában dolgoznak.

Alapvetően célkitűzésnek tekintettük az innováció gyorsításának támogatását, az ország innovációs képességeinek erősítését.

A szövetség tevékenysége, valamint a tagintézményeivel való kapcsolat

alapvetően két önálló, de egymással szoros kapcsolatban levő rendszerben valósul meg, így a szakmai érdekképviselés, érdekvédelem és az innovációt támogató akciók, rendezvények és szolgáltatások.

2004. december 31-én taglétszámunk 554 volt, melyből 230 a közvetlen és 324 a tagszövetségek révén csatlakozott, úgynevezett közvetett tag.

A Magyar Innovációs Szövetség közvetlen tagsága 2004-ben 28 taggal bővült, ugyanakkor 15-tel csökkent megszűnés, felszámolás és egyéb ok miatt.

A tagok az esedékes tagdíj 96%-át befizették, mely még az előző évekhez képest is jobb befizetési arány.

Szövetségünk Vezető Testülete 2004-ben is rendszeresen ülésezett.

A testület ülésein figyelemmel kísérte a szövetség működését, koordinálta a képviseletek és a tagozatok munkáját, ellenőrizte a titkárság működését, döntött a programok kérdéseiben és határozott a szövetség állásfoglalásaival kapcsolatban.

Az elnökség az alapszabálynak megfelelően két alkalommal tartott ülést. Tudomásul vette a szövetség munkájáról és gazdálkodásáról szóló vezetőtestületi beszámolókat, ezen túlmenően a június 17-i ülésen dr. Szabó Sándor, a GKM Befektetési Főosztályának főosztályvezető-helyettese tartott tájékoztatást a Grippen-ellentételezés kutatás-fejlesztési vonatkozásairól.

A november 23-i elnökségi ülésen dr. Bendzsel Miklós, a Magyar Szabadalmi Hivatal elnöke a hivatal programját ismertette, majd az ún. szoftver szabadalmakról adott tájékoztatást.

Az elnökségi ülés másik meghívottja dr. Vass Ilona volt, a Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal elnökhelyettese, aki az Innovációs Alap 2004. évi felhasználásáról beszélt.

Tagozataink önállóan működnek, tevékenységüket tagozati elnökök irányítják. 2004. május 12-én dr. Cseh Ildikó, marketing szakértő kezdeményezésére új tagozat alakult, Innovációs Marketing Tagozat néven, amely a Vállalkozási Tagozattal együtt a legaktívabban tevékenykedett a 2004-es évben.

A Magyar Innovációs Szövetség regionális képviseletei az elmúlt évben is komoly szerepet vállaltak a régiók innovációs potenciájának növelésében.

A Vezető Testület állásfoglalásának megfelelően több régióban sikerrel kezdeményezték regionális innovációs tanács létrehozását.

A képviseletek jelentős szerepet játszanak a MISZ országos akcióiban, a minisztériumi programokhoz kapcsolódó információk terjesztésében, elsősorban üzleti kapcsolataik, egyetemi és egyéb tájékoztató rendezvényeik révén.

A Magyar Innovációs Szövetség egy műhelytalálkozót is rendezett 2004. október 26-án a Makadám Klubban, ahol az állami vezetés képviselőinek jelenlétében 6 regionális igazgató számolt be az adott régió innovációs helyzetéről, innovációs kezdeményezéseiről.

A 2004. évben is törekedtünk arra, hogy érdekérvényesítő tevékenységünk során minden innovációval kapcsolatos eseményről vagy elgondolásról tagvállalataink, tagozataink és esetenként ad-hoc bizottságaink javaslata alapján elmondjuk véleményünket.

Jelentősnek tartjuk az Innovációs Törvény tervezetéről és a „Regionális innovációs rendszer” című Nemzeti Kutatás és Technológiai Hivatali dokumentumokkal kapcsolatban az ad-hoc testületek, illetve a regionális igazgatók bevonásával kialakított állásfoglalásainkat.

A Szövetség a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium felkérésére többek között a „Kis- és középvállalkozások európai chartájának 2004 évi jelentésével” kapcsolatosan, valamint a „Gazdasági versenyképesség javításának programja” című koncepcióról küldte meg szakmai véleményét a tárcának.

A Pénzügyminisztérium felkérésére a Magyar Innovációs Szövetség kidolgozta széles körben egyeztetett konkrét javaslatait az innovatív kis- és középvállalkozásokra vonatkozó, az innovációs, illetve az adótörvényekben megjeleníthető további támogatási formákról.

Több egyetem és kutatóintézet kérésére a szövetség megkereste a pénzügyminisztert, hogy a K+F tevékenységgel kapcsolatos szerződések, illetve bevételek ne essenek az 5%-nál magasabb elvonás alá, és emeljék ki ezt a tevékenységet a befizetések alapjául szolgáló körből.

Képviselőinken és megbízottainkon keresztül közvetlenül is próbáltuk tagvállalataink érdekeit képviselni többek között a Magyar Akkreditációs Bizottságban, a Reálértelmiség Egyeztető Tanácsban, a Felsőoktatási Tudományos Tanácsban, a Külföldi Szabadalmaztatást Támogató Bizottságban a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara és a Magyar Gyáriparosok Országos Szövetségének innovációs testületeiben.

Mindemellett számos közhasznú szervezetben, alapítványban és kuratóriumban működünk közre, alapító társtulajdonosként és szakmai befektetőként számos innovációs szervezet létrehozását segítettük.

Meghatározó módon veszünk részt az Innostart Nemzeti Üzleti és Innovációs Központ irányításában és működtetésében.

Nemzetközi tevékenységünk keretében 2004 október 11-12-én a hollandiai Leidenben az Európai Unió Vállalkozói Főigazgatósága megbízásából szerveztek „Benchmarking mint az innovációpolitika eszköze” címmel egy nemzetközi innovációs műhelytalálkozót, melyen dr. Antos László ügyvezető igazgató vett részt.

2004. december 5-7 között Stuttgartban rendezték meg az innovatív vállalkozások negyedik európai fórumát. Az 5. szekciót elnökként dr. Szabó Gábor felsőoktatási alelnök vezette.

A Magyar Innovációs Szövetség 2003. szeptember 20-26. között nagy sikerrel rendezte meg a 15. Európai Unió Fiatal Tudósok Versenyét a budapesti Millenáris Parkban. A rendezvényről 18 államban, beleértve a páneurópai médiát is 56 riport jelent meg, 84 cikk, illetve riport Magyarországon, a média különböző csatornáiban. 2004 végéig a honlapon ez a verseny kiemelkedő, több mint tízezres látogatói létszámot generált. A 2004. évben a fiatal tudósjelöltek részére tanulmányi utakat szerveztünk különböző külföldi fogadó intézményekbe.

A 2004. évben szövetségünk több ismert, országos jelentőségű innovációs népszerűsítő nagy rendezvényt is szervezett, így a 13. Országos Ifjúsági Tudományos és Innovációs Versenyt, melyre 101 pályázat érkezett. 46 elfogadása után 37 pályázatot dolgoztak ki és nyújtottak be.

A bíráló bizottság végül három első, három második és három harmadik díjat ítelt oda. Fiataljaink rendkívül jól szerepeltek az Európai Unió e tárgyú versenyeiben az év folyamán.

A következő nagy rendezvényünk a Magyar Innovációs Nagydíj pályázat volt, mely a hagyományoknak megfelelően a 2004. évben is jelentőségének megfelelően zajlott.

Az Országgyűlés elnöke és a Magyar Tudományos Akadémia elnöke által átadott díjat a 3DHISTECH Kft. kapta meg „Digitális szövettani laboratórium” című innovációja megvalósításáért. Az átadásra igen méltó körülmények között, az Országházban került sor.

Következő nagy rendezvényünk az Innoforum 2004 Szellemi Termék Börze volt, amelynek szervezésével az Informatika és Hírközlési Minisztériummal és a Magyar Szabadalmi Hivatallal működtünk együtt. A rendezvényen 29 résztvevő ajánlott hasznosításra 38 fejlesztési eredmény. A résztvevők 100%-a jónak vagy megfelelőnek tartotta a helyszínt, és több mint 78%-a jelezte, hogy érdemes volt részt vennie a börzén.

A szakmai tevékenység és a rendezvények szervezésében a szövetség titkársága hatékony munkát végzett 2004-ben is. Úgy gondoljuk, hogy szövetségünk a fentiek és a mellékelt részletes írásos beszámoló alapján a 2004. évben is eredményesen dolgozott.

Az innovációbarát gazdasági és társadalmi környezet kialakítása érdekében tett erőfeszítések alapján sikerült elérni, hogy szövetségünknek és tagjainak legyen beleszólása a gazdaság működésébe és az innovációs tevékenység feltételének alakításába.

Növeltük elismertségünket, megoldásra váró javaslatainkat a kormányzati szervek mindig jól fogadták.

Minden eddiginél több figyelmet fordítottunk arra, hogy elgondolásainkat, véleményünket a közvéleménnyel is megismertessük.

Gazdálkodásunk kiegyensúlyozott, likviditásunk az év folyamán megfelelő volt.

Kérem, hogy mindezek alapján beszámolóunkat fogadják el.

Köszönöm szépen.

FELKÉRT ELŐADÓK

Dr. Kóka János

Tisztelt Elnök Urak! Tisztelt Főtitkár Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Kedves Barátaim!

Köszönöm szépen a meghívást; mindig nagyon nagy öröm és megtiszteltetés olyanok között lenni, akik az ország jövőjét, az új értékeit formálják és személyesítik meg.

Minden új korszak egy kérdéssel kezdődik.

A kérdés most úgy szól: hogyan tovább?

Az új korszakok azok általában új kihívások, új veszélyek mentén nyílnak, az új kihívások most Magyarország számára, az Európai Unió számára és a világ gazdasága számára egyaránt azonosíthatók.

Magyarországon lezárult a rendszerváltás, kicsit hosszúra, 15 évesre nyúlt.

Az Európai Unió lisszaboni politikája, amely a versenyképességet, a hozzáadott

értéket tette szemléletének középpontjába, félidejéhez ért, és egyesek szerint megbukott, mások szerint módosításra szorul, a világgazdaságban pedig olyan mértékű eltolódás következett be, mint amilyen eltolódás Amerika és Európa között következett be. Most Ázsiára figyel a világ; e földrészt tekintik a világgazdaság legfőbb motorjának.

A „hogyan tovább?” kérdéseire a történelem jó és rossz válaszokat szokott adni. Magyarországon adtunk már sokszor rossz válaszokat, amikor a politika úgy gondolta, hogy az országot valamilyen általa meghatározott irányba kell vinni. Próbáltunk már a vas és acél országa vagy meghatározó agrárgazdaság lenni – meglehetősen közepes sikerrel.

A globalizáció, az információs társadalom most új érték választására kényszerít bennünket, de most is adhatunk rossz választ a hogyan tovább kérdéseire. Magyarországon túl vagyunk az elmúlt másfél évtized két nagy meg-rázkódtatásán, a rendszerváltáson politikai értelemben és a gazdasági rendszerváltáson, a piacgazdaság kiépítésén.

Előttünk tehát a kérdés: hogyan tovább?

Két feladatunk van: önmagunk megtalálása és Magyarország új szerepének a kitalálása.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Fel kell tudni mérni a saját adottságainkat, képességeinket, lehetőségeinket ahhoz, hogy megfelelő választ adhassunk! 2005-ben nem tudjuk eltolni magunktól a feladatot, hogy megtaláljuk a „hogyan továbbra?” a választ.

Most van az a pont, ahol meg kell tervezzük Magyarország következő 15 évét, most van az a pont, ahol ki kell jelölnünk Magyarország versenyképességének meghatározó előnyeit.

Mik lehetnek ezek az előnyök?

Termőföldünk minősége? Esetleg munkaerőnk olcsósága?

Ezek mind-mind olyan tételek, amelyek vagy nem igazak, vagy már nem igazak, vagy pedig igazak ugyan, de nem egyedülállóan versenyképességet meghatározó tényezők.

Jó minőségű termőföld a világ sok egyéb országában található. A munkaerőnk olcsósága nem adottság és nem cél többé. Nem vagyunk képesek, és nem is akarunk a legolcsóbban termelő ország lenni. Ha ezt céloznánk, biztos bukásra lennénk ítélve, Dél-Kelet-Európa, Dél-Kelet-Ázsia ugyanis ezeket a tevékenységeket nagyon könnyen elszívna tőlünk.

A 21. század viszont – és amiben nyerhetünk, épp ez – a kreativitás, a hozzáadott érték, az innováció százada lesz. E lehetőségek kiaknázásában kell

megtalálnunk Magyarországon új céljait.
Ha a tényeket nézzük, nem állunk jól.

Hiába mondjuk, hogy az Európai Unió egészét tekintve Magyarországon, pl. az állami K+F-ráfordításoknak a bruttó nemzeti össztermékhez viszonyított aránya nem túl rossz, amikor azt látjuk egész világosan az elnök úr által is emlegetett felmérésekből, hogy az innovációs ráfordítások, valamint a GDP növekedési üteme egyforma arányban változik.

Ebben az esetben valóban felmerül a kérdés, hogy lehet-e anélkül innovációt, fejlesztést ösztönözni, hogy a gazdaságot nem ösztönöznénk, illetve a GDP nem növekedne érdemben, de még fontosabb kérdés, hogy mit tudunk azért tenni, hogy a gazdaság és az innováció egymással párhuzamosan, szoros egymásra hatásban fejlődjön.

A nagyobb lemaradásunk tehát nem is az innovációs ráfordítások és a GDP arányában van, hanem a versenyképességben.

A trend felzárkózó jellegű, de ebben a felzárkózásban vannak, akik nálunk gyorsabbak. Éppen azok gyorsabbak, akik – mint ahogy az a világgazdasági fórum legutóbbi felméréséből is kiderült – a csatlakozó országok közül is jelentősen előttünk vannak.

Lettország és Litvánia 120 és 80%-os ütemben növeli a ráfordításait, ami messze elmarad a magyarországi, egyébként szintén attraktívnak mondható 36%-os növekedési ütemtől.

Magyarország alapvetően sikeres az Európai Unió kutatási és technológia-fejlesztési keretprogramjaiban is. Ezek azok az adottságok, amikre építhetünk, és valószínűleg nem véletlenül érünk el ilyen sikereket.

A magyar résztvevőket is tartalmazó nyertes pályázatok aránya az összes EU-s pályázathoz képest kiemelkedően magas, különösen az információs társadalom technológiáira koncentráló IST-program esetében (10%).

Nézzük tehát, hogy ilyen jó intellektuális alapokon állva milyen feladataink vannak!

Mit tesz a kormány annak érdekében, hogy növelje a magyar kreativitást, a magyar tudás lehetőségeit?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A magyar kormány gazdaságpolitikájának közép-pontjában a versenyképesség áll.

A gazdaságpolitika készen van. A gazdaságpolitika összeállt, a beruházásokra és az exportra épít, versenyképességet fejleszt, a költségvetés takarékoságát, a külső és belső egyensúly megteremtését tűzte ki célul.

Hogy jól csináljuk-e?

Valószínűleg nem csináljuk elég jól.

Ma még mindig dűl a bürokrácia, ma még mindig a politikai elit emberei és lehetőségei határozzák meg sok esetben azokat a struktúrákat, amiket át szeretnénk alakítani, ma még tehát nem jutottunk el oda, hogy hatékonyan tudjuk szolgálni azokat a célokat, amiket önök tűznek ki elének.

Elindultunk azonban egy úton.

Ez az út a gazdasági növekedésre épít, ez az út mindenféle elemében megpróbálja alátámasztani azt, ami egy kicsiny és nyitott ország rendelkezésére álló egyetlen lehetőség, ez pedig a befektetések ösztönzése, munkahelyek teremtése és magas hozzáadott érték előállítás.

E lehetőségeket kell átváltanunk cselekedetekre.

Meg kell találnunk az új lehetőségeket a kis- és közepes vállalatok támogatásához, meg kell találnunk azt a módot, hogy a felsőoktatást, a kutatóintézeteket, az üzleti jellegű kutatás-fejlesztést, a kis-, közép- és nagyvállalkozásainkat, a multinacionális cégeket hogyan fűzzük egy értékláncba.

Milyen pályázati, milyen hitel-, milyen tőke- és milyen információs feltételeket biztosítunk ahhoz a kormány részéről – de most már nem hatóságként, hanem szolgáltatóként –, amelyek ezt a folyamatot képesek felépíteni?

Nagyon jó emberek, nagyon jó struktúrák szolgálják ezt a célt.

Most már a politikának is fel kell nőnie ahhoz, hogy ne gátolja, hanem segítse ennek az értékláncnak a felépítését. El kell érünk bizonyos mutatószámokat, el kell érünk, hogy tíz éven belül Magyarország a versenyképességi rangsorban 10 helyet ugorhasson előre.

Mindez pedig csak magas hozzáadott érték előállítása, innováció, kutatás-fejlesztés alapján lehetséges.

El kell érünk, hogy 2010-re a magyarországi vállalkozások K+F-ráfordítása érje el a teljes nemzeti K+F-ráfordítás 50%-át.

Nem csak a hasznosulás mértékének növelése a cél, hanem a hatékonyság emelkedése is. Nem hagyhatjuk, hogy a kutatás-fejlesztési pénzek éppen a kutatás-fejlesztés ellen működő struktúrákat finanszírozhassanak.

Ez ugyanis előfordult, nemcsak a rendszerváltás előtt, hanem a rendszerváltást követő másfél évtizedben is.

Jelentősen erősödnie kell a vállalkozások, a költségvetési, a non-profit és profitorientált intézmények együttműködési képességének is, hiszen ez teremtheti meg a hatékony hasznosulás feltételeit.

A kormány most fejlesztéspolitikát is kidolgoz, nem csak gazdaságpolitikát, ez az a keretrendszer, ami meghatározza, hogy Magyarország a következő 15 évben mire összpontosít. Azt találtuk, hogy a sikeres országok négy dolog miatt lettek sikeresek.

Egyrészt, mert olyan makrogazdasági feltételeket kínáltak a vállalkozásoknak, befektetőknek a kutatás-fejlesztésnek, amelyek hosszú távon kiszámítható környezetet teremtettek az adott országban.

Ezért van szükség külső és belső stabilitásra, ezért van szükség a monetáris és a fiskális politika együttműködésére, ezért van szükség arra, hogy Magyarországon sok működő tőke teremtsen újabb sok tízezer munkahelyet, ráadásul olyan munkahelyet, amelyek nem hagyják el ezt az országot akkor, hogyha a termelés Dél-Kelet-Európában olcsóbbá válik.

Második nagyon fontos pont az állam által felügyelt nagyrendszerek hatékonyságának javítása.

Nincsen versenyképesség, nincs kreatívan működő társadalom addig, amíg nincs mögötte jól működő egészségügy, adórendszer, szociális rendszer és oktatási rendszer.

Ezeket az intézményi, ágazati reformokat végig kell csinálnunk, még akkor is, ha kormányunk tulajdonképpen joggal hivatkozik arra, hogy ebben a másfél éves hátralévő ciklusban ezeket a nagyrendszer-reformokat képtelenség végigvinni, de higgyék el, készülünk arra, hogy 2006-tól ezeket végigcsináljuk.

A harmadik dolog és ebben van a legnagyobb dilemmánk –, ez a prioritások kijelölése: hogy mire költsük el azt a nagyjából 15 ezermilliárd forintot, ami a második nemzeti fejlesztési terv tervezési időszakában az EU-ból – hazai társfinanszírozással együtt Magyarországra áramlik.

Mik legyenek azok az ágazati prioritások, amelyeket az átlagosnál jobban kell segítenünk, és mik legyenek az eszközök, az infrastruktúrától egészen az információig, amelyekkel a leghatékonyabban tudjuk ezt szolgálni?

Ez az igazi dilemma!

Mi az állam szerepe?

Meg kell-e állnunk nagy rendszereink működőképessé tételénél, vagy esetleg – hogy egy másik végletet mondjak – nekünk állami nagyvállalatokat kell felhúznunk és dotálnunk az adófizetők pénzéből – ne féljenek, ezt csak extrém végletként említem –, hogy abból aztán valamilyen új érték keletkezzen.

Segítsenek nekünk kitalálni azt, hogy amikor azt mondjuk, hogy Magyarország tradíciójából és földrajzi elhelyezkedéséből fakadó előnyöket kihasználó ágazatok igyekeznünk támogatni, ilyen a logisztika, az informatika, biotechnológia,

egészségipar, a turizmus, az autógyártás ismerjük ezeket a prioritásokat , akkor meddig szabad elmennünk, és hol kell megállnunk.

Melyik az a pont, ameddig kötelességünk segíteni a piacot, és melyik az a pont, ahol már biztos, hogy ártunk? A politika, az állami beavatkozás egy bizonyos ponton túl törvénszerűen árt.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mondtam, a XXI. század törvénszerűen a kreativitás és a tudás évszázada lesz.

Számunkra, magyarok számára különösen fontos a tudás és a kreativitás nemcsak a tradíciónk miatt, hanem mert a kreativitás erősítheti a teljesítmény tiszteletét egy olyan országban, ahol az irigység nemzeti karakter.

A teljesítmény tisztelete, a versenyképesség javítása és a mobilitás erősítése vezethet el ahhoz, hogy ez az ország más legyen 10-15 év múlva, hogy ez az ország olyan legyen, mint amit mi most megálmodunk; hogy az a korosztály, amelyet én képviselek, és amelynek nagyon nem mindegy, hogy mi lesz itt 30-50 év múlva, az olyan országot láthasson, mint amit most itt közösen tervezünk Önökkel.

Nálunk, Magyarországon gyanús dolog gazdagnak lenni.

Gyanús sikeresnek lenni; az előrejutás általában kapcsolat és szerencse kérdése. Ezeket mondják rólunk, de tapasztaljuk, hogy sok igazság van bennük.

Abban az országban viszont, ahol az innováció, a képesség, a kreativitás a fejlődés motorja, ahol a kreativitás tisztelete elfogadottá válik, ott az irigységet felváltja a közös büszkeség, a gazdagok megvetését a gyarapodás tisztelete, és a kapcsolati hálókat örökre szétszakítja a teljesítménnyel érvényesülése.

Nézzük meg, hogy nem ezek-e azok a legnagyobb társadalmi elvárások, amelyek kellenek ahhoz, hogy az a politika, az a gazdaságpolitika és az az innováció-politika, amit együtt próbálunk felépíteni, az társadalmi szintre emelkedjen.

A kreatív erők felszabadulása lehet tehát az, kedves barátaim, ami kiirthatja belőlünk az irigység nemzeti karakterét, és átadja a helyét a teljesítmény tiszteletének.

Egyetlen igazi erőforrásunk a tudás; nincsen olajunk, gyémántunk, és a hazaihoz hasonló minőségű termőföld is sok helyen megtalálható.

Külföldi barátainknak ma dagadó mellel, de tört angolsággal meséljük el, hogy hány Nobel-díjasunk van; de elfelejtjük hozzátenni, hogy ezeket a Nobel-díjasokat elüldöztük ebből az országból.

Itt vannak viszont Nobel-díjas jelöltjeink, itt vannak azok az emberek, akiknek a kreativitására alapozva új teljesítményt tud Magyarország kihozni magából, és tudják mit: ezt elhiszik rólunk külföldön.

Sokkal jobban elhiszik ezt rólunk külföldön, mint amennyire itt el tudjuk hitetni a társadalommal, el tudjuk hitetni a politikával. Ne hagyjuk, hogy ezek az értékek feloldódjanak a politikai viták keresztútjében.

Ezért az én Magyarország-képem egy olyan Magyarország, amely tudásalapú, s magas hozzáadott érték előállításában – nemcsak tradícióiban, hanem aktuális teljesítményeiben is – élen jár a világban.

Harmadikként említettem a mobilitást, mert a társadalmi mozgóképesség hiánya rátelepszik Magyarországra. Egy szinte mozdulatlan, már-már kasztrendszerrel látunk magunk előtt.

Túlságosan meghatározza egy újszülött jövőjét ma, hogy hova születik az ország különböző részén. Azt találtuk nemzetközi példákból kiindulva, hogy semmi más, csak az innováció, csak a tudásalapú társadalom képes megmozdítani egy ilyen mértékben mozdulatlan társadalmat.

Magyarországon a felemelkedés esélyei a hagyományos értékek mentén korlátozottak, adjunk hát új esélyeket ehhez a folyamathoz, teremtsük meg mi.

Mondjuk ki mi, hogy mit jelent az, hogy szociális kohézió, mit jelent az, hogy regionális felzárkóztatás, sőt, mit jelent az új regionalizmus!

Az nem azt jelenti, vagy nem csak azt jelenti, hogy épüljön mindenhol csatorna, ahol eddig nem épült, hanem hogy az egyetemek váljanak a modern regionalitás, a modern tudásgazdaság versenyképességi központjaivá.

Hogyha a kreativitást, mint erőforrást kihasználjuk, az ország legeldugottabb falujában születő újszülött is táplálkozhat az információs társadalom, az információs gazdaság előnyeiből.

Kedves Barátaim! Két dologban kérem az együttműködést Önöktől.

Az egyik annak a dilemmának a feloldása, amiről beszéltem, azaz, hogy mi a mi szerepünk?

Azok az ágazatok, amelyeket kijelöltünk, az információtechnológiától a biotechnológián át a gépjárműgyártás magas hozzáadott értékű változatáig, nagyon technológia- és K+F-intenzív ágazatok.

Ezekben nem mindegy, hogy jól határozzuk-e meg az eszközeinket.

Mondják meg nekünk, hogy csináljunk tisztességes adópolitikát és szabályozást, hogy javítsunk nagy rendszereink hatékonyságán!

A másik kérdés, amiben nagyon jelentős hozzáadott értéket adhatnak – sőt, Önök lehetnek a kapocs – ez az oktatás, kutatás-fejlesztés, kis- és nagyvállalkozások, tehát az oktatás, az innováció és a gazdaság értékláncának felépítése.

Teljesen mindegy, hogy az NKTH az OM-hez tartozik-e, vagy a GKM-hez. Nem szeretném átvenni a Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatalt, hanem azt szeretném, ahogy ez körvonalazódik, hogy Magyar Bálint miniszter úrral, Boda elnök úrral építsünk föl egy olyan rendszert, ahol a GKM kezelésében lévő operatív programok, egyéb pályázatok, információk a Magyar Fejlesztési Bank hitel- és tőketermékei összetalálkoznak az Innovációs Alap forrásainak felhasználásával, és így egységet alkossanak.

Önök lehetnek azok, akik segíthetnek ezeket a kapcsolatokat ebben a rendszerben megrajzolni.

Kényszerítsenek rá és kényszerítsék rá a politikát arra, hogy kihagyhatatlan legyen a szakma, kihagyhatatlan legyen a tudás igazi letéteményese ebből a rendszerből.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Találjuk ki együtt Magyarországot! Ez nem az én gondolatom sajnos, hanem Hankiss professzor úré, s amikor ezt először hallottam, akkor azt gondoltam, hogy ez maga Magyarország kitalálása.

Nincs más utunk, hogy együtt gondolkodjunk abban, hogy hogyan építhetünk egy gazdagabb, sikeresebb Magyarországot.

Köszönöm a figyelmüket!

Dr. Szabó Gábor

Miniszter úr, elnök urak, államtitkár asszony, hölgyeim és uraim, kedves barátaim!

Nem tudtam, hogy miről fog beszélni a miniszter úr, de azt gondolom, hogy az előadásom véletlenül nagyon szorosan fog kapcsolódni ahhoz, amit ő mondott.

Szeretnék ötleteket adni a szövetségünknek, hogy mit képviseljünk a

következő néhány évben akkor, amikor kitaláljuk együtt Magyarországot, sőt Gábor Dénest idézve, kitaláljuk együtt a jövőt is, ha már egyszer nekifogtunk.

Ehhez bevezetőben néhány alapvető kérdést szeretnék röviden megnézni. Szeretném először is föltenni azt a kérdést, hogy szükség van-e a K+F és az innováció támogatására. Ezután egy kicsit közelebbről megnézzük a támogatási rendszereket. Külön foglalkozunk azzal, hogy mennyire működik az innováció szokásos lineáris modellje, illetve az előadás végén szeretnék egy nagyon alapvető kérdésre rátérni, hogy a kkv-vel mit lehet, vagy mit kellene csinálni.

Az első kérdés, hogy szükség van-e az innováció támogatására, ebben a körben furcsának tűnik, mégis azt gondolom, hogy érdemes ezzel foglalkozni. Erről mindig azt hallottam, hogy hát persze, hogy szükség van az innováció támogatására, de azt hogy miért, arra a legnyomatékosabb érv általában az volt, hogy mindenki ezt mondja.

Ha nagyon a részletekbe megyünk, akkor szokás még olyan grafikonokat is mutatni, amelyekből látszik, hogy egyértelmű összefüggés van a GDP növekedés és a K+F ráfordítások között.

Csak azt az oksági kérdést nem mindig tudjuk megválaszolni, hogy arról van-e szó, hogy a kutatás-fejlesztés, innováció generálja a növekményt, vagy azok a boldog országok, amelyeknek elég magas a GDP-jük, többet el tudnak pocsékolni K+F támogatási rendszerre. Bármilyen durvának tűnik is, ezt a kérdést is föl kell tennünk. Mindezt már csak azért is érdemes megbeszélni, mert nem árt az, ha tudunk olyan nyelven is fogalmazni, amilyen a gazdaságpolitika ért.

Hogyan lehetne ezt a kapcsolatot mérni? Erre alapvetően két technika van, az egyik a többlettermelés növekedésének a mérése. Ez ugyan elég bonyolult dolog, de ha az ember fizikusként szocializálódik, akkor megpróbál egyszerűbbnek látni bonyolult dolgokat is. Itt – kicsit talán túlegyszerűsítve – egyszerűen arról van szó, hogy megnézzük a gazdaságban, hogy az előző évhez képest változott-e a befektetett tőke és munka mennyisége, a növekményt levonjuk, és ha mégis többet produkál a gazdaság, akkor valami belül történt, nyilván valamit másképp csináltak mint addig, tehát ezt a pluszt az innováció produkálja.

Ilyen mérések szerint 35%-tól 88%-ig talál adatokat az ember a szakirodalomban, azaz ilyen mértékben felelős az innováció egy modern gazdaságban a fejlődésért.

Az Innovációs Szövetség is készített egy ilyen tanulmányt 2003-ban Magyarországra vonatkozóan, amelynek az a végkövetkeztetése, hogy nálunk 43% az innováció hozzájárulása a gazdasági növekedéshez.

**Kérdés: a KFI generálja a fejlődést, vagy
a fejlődés a KFI-t?**

Több tényező termelékenység növekedés
(multi factor productivity, MPF) **35-88%**

Magyarország: 43% (MISZ, 2003)

Endogén modellek (Grilliches, Romer stb) **20-50%**

Jones & Williams (1998) **alsó korlát 30%**

Persze, van a közgazdászoknak egy másik tábora, akik azt mondják, hogy ez egy nagyon jó mérés, de nem tudjuk, hogy mit mérünk. Ők azok, akik elméleti modelleket állítanak föl. (Az első tábor erre azt válaszolja, hogy a modellek nem a megfigyelt tényeken alapulnak, de a két dolog azért lassan kezd összehajlítani.) Ezek olyan, ún. endogén modellek, amelyekben egy matematikai modellel írják le azt, hogy hogyan hat az innováció.

Ezek közül nekem különösen egy 1998-as publikáció tetszett, amelyben Jones és Williams egy nagyon egyszerű, megbízható modellt állítottak fel az innováció gazdasági hatásának leírására. (A modell azért tűnik megbízhatónak, mert tulajdonképpen semmit nem tételeztek föl magáról a gazdaságról, csak bizonyos alapvető függvénytulajdonságokat.) Azt találták, hogy az innováció legalább 30%-ban felelős a növekedésért.

Ezek szerint bármerről is közelítjük, a gazdasági fejlődésnek legalább 30%-át az innováció generálja.

Ebből rögtön adódik a következő kérdés: ha ez ilyen jó üzlet, akkor miért nem hagyjuk ezt a piacra? Ha ez így van, akkor mindenki innoválni fog, az összes vállalat az összes jövedelmét innovációra fogja fordítani. Nos, azért nem ennyire egyszerű a helyzet, mert van két nagyon különböző oldala a történetnek.

Van ugyanis vállalati megtérülés, amely az innovációnál 7%-14%, és van társadalmi megtérülés, ami 30%-50%. A Nobel-díjas közgazdász, Arrow nevezte az ilyen helyzeteket piaci kudarcnak, amikor a piac azért nem tud egy dolgot kezelni, mert nagyon más a vállalati és más a társadalmi megtérülés szintje. (Esetünkben alapvetően arról van szó, hogy az innováció „kicsordul” a vállalat keretei közül, tehát a befektetés egy jó részének hasznát nem lehet a vállalat keretei között tartani, hanem „kifolyik” a nemzetgazdaságba.)

Látva az innovációba történő befektetések gazdasági megtérülését, nem tudom megállni, hogy ne tegyek fel egy teljesen tudománytalan kérdést: mi lett volna ha?

Mi lett volna, ha Magyarország 1992 és 2004 között a GDP 1%-ával többet fordított volna K+F-re? (Ez nem lett volna valami extrém dolog, hiszen ez jelenleg 2%-os K+F ráfordítást jelentene, amivel éppen elérnénk az EU átlagát.) Ebben az esetben 600 milliárd Ft-tal magasabb lett volna a GDP 2004-ben. Tessék elgondolni mi mindent lehetett volna csinálni ezzel a többlettel!

Ha már a K+F támogatásánál tartunk, tegyünk még egy összehasonlítást, de ne százalékokban, ahogy az többnyire szokás, hanem abszolút számokban. Az USA GDP-je 11 ezer milliárd €, míg az EU tizenötöke 9,1 ezer milliárd €. (Az új tagországok nagyon sokat nem tesznek ehhez hozzá a maguk 400 milliárd € összesített GDP-jükkel.)

Itt még úgy tűnik, hogy ez a két rendszer pariban van egymással, de hogyha megnézzük, hogy mekkora a K+F ráfordításuk bruttó értékben, akkor már sokkal kellemetlenebb a helyzet. Kifejezetten aggasztó a 315 milliárd a 175 milliárddal szemben. (Ezen a téren a mi hozzájárulásunk még kevésbé jelentős, hogy finoman fogalmazzak.)

Ez, úgy gondolom, más megvilágításba helyez számos dolgot, és aláhúzza azt, hogy lehet, hogy a lisszaboni stratégia csődöt mondott abban a formában amiben elindult, de hogy valamit helyette ki kell dolgozni, az bizonyos. Olyan választás, amely az innovációt nem tekinti prioritásnak, nincs.

A következőkben egészen röviden nézzük meg azt, hogy a K+F támogatási rendszerek hogyan szoktak kinézni.

Először is van az innovációnak, pontosabban fogalmazva a tudományos eredmények hasznosulásának, egy lineáris modellje, ami az alapkutatásnál kezdődik, aztán valahogy alkalmazott kutatás lesz belőle, majd fejlesztés és gyártás. Ez a lineáris modell néha szokott működni, de legalább annyiszor nem, mint ahányszor igen.

Ennek ellenére a klasszikus támogatási rendszerek úgy szoktak működni, hogy az első két szakaszt fedik le – itt természetesen az állami támogatási rendszerekről beszélünk – a fejlesztés és gyártás során egyre több szerepet kell, hogy kapjon a piac, a kockázati tőke, illetve a klasszikus hitel.

Ez úgy nagyjából működhetne is, csak van egy alapvető probléma: ez a rendszer az alap és alkalmazott kutatást egymással szembeállítja, tehát általában a

támogatási rendszeren belül egy „vagy” kérdés szokott felmerülni; hogy mondja meg a tisztelt pályázó, hogy alapkutatást folytat-e, vagy alkalmazott kutatást. A pályázó ilyenkor önvizsgálatra kényszerül és esetleg bizonyos esetekben nem pályázik, vagy – emberek vagyunk – földadja az igazmondást. Az igazi probléma azonban az, hogy a feltett kérdés tökéletesen rossz. Vizsgáljuk meg ezt egy kicsit közelebbről!

A K+F-nek és innovációnak vannak tartalmi elemei. Ezek közül csak két dolgot szeretnék kiragadni, amelyek látszólag ellentétesek. Ez az újdonság és az alkalmazhatóság ellentéte. Ha valami igazán új, azt nehezebb átvinni a gyakorlatba. Ez egy alapvető dilemma, amikor arról van szó, hogy mit kell támogatni. Ugyanis megvan az a tendencia, hogy az újdonságot is nem a megfelelő helyen kérjük számon. (Ez nem magyar sajátosság. Ausztriában egyszer egy kerekasztal-beszélgetésen egy jeles osztrák ipari menedzser mondta azt, hogy csak olyan alapkutatást szabad támogatni, amelynek megvan a közvetlen felhasználása. Én erre azt válaszoltam neki, hogy szerintem viszont az alapkutatásokat csak egy filozófia mentén szabad támogatni, ez a tudományos kiválóság. Mert azért vegyük tudomásul, hogy a villanykörte nem a gyertya ipari fejlesztésével állt elő.)

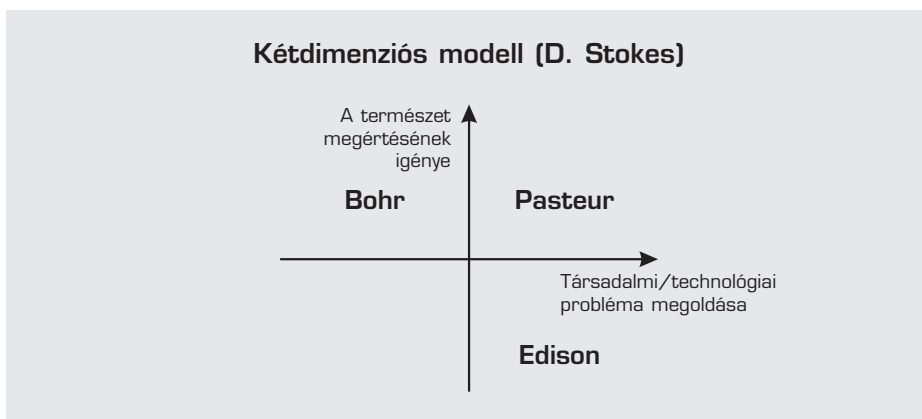
Tehát az egyik oldalon kell lennie újdonságnak. Az egy más kérdés, hogy az nem szakadhat el az alkalmazhatóságtól, de mindig az egészséges egyensúlyt kell megteremteni a két szféra között.

Ennek van egy intézményi háttere is, mert általában ez a kérdés az akadémiai szféra és ipar között szokott megfogalmazódni. Az egyik azt mondja magáról, hogy ő állítja elő az újdonságokat, a másik meg azt mondja, hogy ő állítja elő azt, amit el lehet adni. (És ez nagyjából így is van, vagy így kellene, hogy legyen.) Vegyük észre, hogy ez ugyanaz az az ellentmondás, intézményi oldalról. Ezt tehát meg kell oldani. Szerencsére azonban nagyon egyszerű a megoldás.

Nem a vagy-vagy kérdésben kell döntenie, hanem össze kell kényszeríteni ezeket a partnereket. A támogatási rendszernek azt kell elérnie, hogy a legnagyobb mértékben alakuljon ki a kutatói szféra és az ipar együttműködése, mert azt világosan kell látni, hogy egy egészséges innovációs rendszerben a kettőnek alapvető szüksége van egymásra, még ha ez nem is mindig nyilvánvaló. Ez persze azt is megköveteli, hogy a támogatási rendszer egységes legyen.

A továbbiakban a technológiai innovációról szeretnék beszélni egészen röviden, mert szerintem ez egyrészt kulcskérdés, másrészt jól be lehet rajta mutatni hogy az előző problémát milyen szemlélettel lehet megoldani. Nekem nagyon tetszik az a modell, amit egy Donald Stokes nevű, sajnálatosan fiatalon meghalt, amerikai szakember vázolt fel az 1990-es évek második felében.

Az alapötlet az, hogy a lineáris modell helyett – amely egy egyenes mentén ábrázolható – a helyes innovációs modell egy kétdimenziós sík. Ebben egy koordinátarendszert veszünk fel úgy, hogy a függőleges tengelyen a természet megértésének az igényét, a vízszintesen a társadalmi/technológiai problémák megoldása iránti igényt ábrázoljuk.

Ebben a rendszerben egy projektet úgy kell elhelyezni, hogy megnézzük, a tengelyeken feltüntetett igények közül melyikből mennyi van benne. Nyilván itt vannak elég jól azonosítható síknegyedek. Bohr negyedének lehetne nevezni a bal felső negyedet, hiszen Bohrt a technológiai problémák nem érdekelték, ő a természetet akarta megérteni.

Az átlósan szemben levő negyedet Edisonról nevezhetnénk el, mert őt csak a technikai megoldások érdekelték, gyakorlatilag elzavarta a kutatókat a környékről, csak mérnököket szeretett látni maga körül.

Megjelenik azonban egy további igen fontos negyed, amit talán legjobban Pasteur neve fémjelez, aki akkor, amikor azt vizsgálta, hogy mitől nem kiszámítható a cékla erjedése, mellesleg föltalálta a mikrobiológiát. Egy abszolút gyakorlati problémából indult ki, amelynek megoldásához azonban arra volt szükség, hogy alapkutatásban is maradandót alkosson.

Ez az a negyed, ahova egyre több modern projekt önmagától kerül, hiszen a géntérképezéstől kezdve számos informatikai fejlesztésig sok minden ide tartozik. Ez egy roppant értékes negyed, az ebbe eső projektek támogatása egy jó hatásfokú innovációs rendszernek mindenképpen lényeges eleme.

A K+F politikákról beszélve tegyünk egy egészen rövid kitérőt. Kérdezzük meg azt, hogy jó-e az az elmélet, hogy nem is kell Magyarországon K+F politika,

hiszen beléptünk az EU-ba, az EU K+F politikája megmutatja, hogy mi a teendő. Nem kell tehát mást csinálnunk, csak követnünk az EU-t, és minden rendben lesz.

Ezek után nézzük meg azt, hogy létezik-e az EU-nak K+F politikája? A leghatározottabb válaszem az, hogy nincs ilyen. Nincs ilyen, és az EU sem mondja magáról, hogy van, hiszen az Európai Kutatási Térség és a Keretprogram nem K+F politika. Ezt soha nem is mondta senki. Már csak azért sem, mert a keretprogramokban elérhető pályázati források a tagországok összesített K+F forrásainak 5%-át jelentik.

A Keretprogram tehát egy stratégiai eszköz, ami bizonyos közös európai célokat kíván finanszírozni. Ezután megkérdezhetjük azt is, hogy lesz-e hamarosan EU K+F politika, hiszen akkor csak várnunk kell néhány évet és minden megoldódik.

Nos, én úgy gondolom, hogy belátható időn belül nem lesz az EU-nak egységes K+F politikája. (Elég sok érvet fel tudnék sorolni, ezeket most nem akarom itt részletezni.) Van egy utolsó kérdés, amit ugyancsak fel kell tenni: van-e az EU-ban automatikus konvergencia? Tessék megnézni azokat az idősorokat, amelyek a déli államok csatlakozása utántól indulnak, és észre fogjuk venni, hogy nincs. Semmiféle automatikus konvergencia nincs. Van olyan ország, amelyik az EU célok felé haladt, és van olyan ország, amelyben tovább folytatódtak a negatív tendenciák.

Nem lehet tehát abban bízni, hogy bent vagyunk az EU-ban, ott automatikus konvergencia lesz, nem kell mást csinálnunk, csak várjuk ki a végét, és lesz tejjel-mézzel folyó Kánaán.

Magyarországnak tehát szüksége van egy önálló, egységes, részleteiben átgyondolt K+F politikára, aminek persze külső feltételei vannak, és ezeket figyelembe kell venni.

Végül az utolsó, de talán sok szempontból a legfontosabb kérdéskör következik, ez pedig a kkv-k és az innováció. Ezt azért szeretném itt nagyon hangsúlyozni, mert ez pontosan az a terület, amelyen az Innovációs Szövetségnek nagyon sokféle tennivalója van és lesz.

Nézzük meg először azt, hogy mi a jelenlegi helyzet!

Az EU-ban a kisvállalkozások adják a GDP kb. 30%-át, a közepes vállalkozások nagyjából a 20%-ot. Emellett van egy világos trend, ez pedig a K+F kiszervezése. Jelenleg a nagyvállalatok K+F tevékenységüknek kb. 60%-át végzik el falakon belül, a többit külső beszállítókkal végeztetik el. Vannak olyan becslések, amelyek szerint ez az arány 2010-2015 között várhatóan megfordul, azaz 40%

lesz a házon belüli és 60% a külső K+F. Tehát egyre nagyobb lesz a piaca annak, hogy innovatív kkv-k ilyen tevékenységet végezzenek. Egész iparágak működnek már most is úgy – például a gyógyszeripar –, hogy bizonyos fajta intelligens fejlesztő-szolgáltatásokat erre specializált, igen tudásintenzív, csak mérnökökből, kutatókból álló kisvállalkozások végeznek.

Most nézzük meg azt, hogy mi a helyzet Magyarországon a kkv-kkel és az innovációval. (Erre vonatkozóan készített a Szövetség egy felmérést 2002-ben.) Először is Magyarországon a kkv-k részesedése a GDP megtermelésében nagyobb, és az arány is más. A kis- és középvállalkozások nem az 50, hanem inkább az 57%-át termelik a GDP-nek. Ez 2002-es adat, de ha megnézi az ember a KSH évkönyveket, akkor gyakorlatilag lényeges változások az elmúlt két évben nem történtek, tehát ezt nyugodtan érvényesnek tekinthetjük most is.

Emellett az arányokban is van különbség. Emlékezzünk vissza, az EU-s átlag szerint a kisvállalkozások aránya 30% volt, Magyarországon ez 42%. Bár a probléma az EU-ban is igen fontos, a magyar gazdaság kulcskérdése az, hogy tudunk-e valamit csinálni a kkv szektorral, különös tekintettel ezen belül is a kisvállalkozásokra.

Ha ez nem működik, ha ezt nem tudjuk megcsinálni, akkor Magyarországon hiába növekszik sok minden, hiába jön be a tőke – persze nagyon fontos, hogy legyen beruházás –, de ha a kisvállalkozói szektor nem tud fennmaradni, nem tud produkálni, akkor nem lehet a magyar gazdaságot jó, stabil fejlődési pályára állítani.

Tekintsük át az előbb említett tanulmány alapján azt, hogy mik a fő problémák a kkv-k körül.

Az első az, hogy első és második generációs innováció dominál. Ez azt jelenti, hogy saját ötletből terméket piacra vivő komplett innovációs lánc igen kevés vállalatnál van jelen. Kkv-ink többsége olyan kényszervállalkozás, amely egy technológiát kivásárolt egy valaha tönkrement cégből, de szerencsére tehetséges volt a vezetője, és ezért talpon tudott maradni.

Az önmagában nagyon fontos, hogy túlélte, ami körülötte volt, de ez a további fennmaradáshoz vagy méginkább fejlődéshez biztosan nem elegendő. Egy további nagyon fontos probléma a tőkehiány. A vállalkozások 60%-a nevezte magát valamilyen mértékben tőkehiányosnak, 10% katasztrofális tőkehiányról számolt be. Végül, de nem utolsó sorban nagyon alacsony a K+F létszám a vállalati szférában. Erre egy egészen döbbenetes szám adódott a tanulmány adatai szerint: a megkérdezett vállalkozások 80%-a mondta azt, hogy a főállásban foglalkoztatott K+F létszáma nulla.

KKV-k és az innováció

Magyarország (MISZ 2002):

Kisv:	Közepes:
GDP 42%	GDP 15%

Problémák:

Első- és második generációs innováció dominál

Tőkehiány

Alacsony K+F létszám (80% 0)

Ez az a helyzet, amiben most vagyunk. Innen szép nyerni mondanák a focisták.

Nagyon sok mindent kellene csinálni. 2004 nyarán a pénzügyminiszter úr összehívott egy megbeszélést, ahol javaslatokat kért a K+F, innováció támogatására. Erre válaszul az Innovációs Szövetség összeállított egy javaslatot, aminek lényegét szeretném felidézni. (Mielőtt azonban ezt megtenném, hadd tegyek egy rövid kitérőt. A megbeszélésen én képviseltem a Szövetséget. Amikor körülnéztem, nagy megdöbbenéssel tapasztaltam, hogy a teremben rajtam kívül más nincsen, aki nincs intim kapcsolatban az informatikával. Óriási veszélyt látok abban, ha az innováció azonosul az informatikával, márpedig erre egyre több jel utal. Az informatika ugyan roppant fontos, de olyan, mint az infrastruktúra. A hiányában megbénul minden, de nem azonosítható az innovációval.)

Javaslatunk a következő:

Osszuk három kategóriába a kis- és középvállalkozásokat az innovációs intenzitás szerint, és a három különböző kategória kapjon más-más kedvezménycsomagot.

Az első kategória az általános kkv-k. Itt a cél az innovációs tevékenység elindítása. Ennek eszköze lehet a pályázati részvétel támogatása – pl. kamattámogatás –, illetve a szellemi tulajdonszerzés támogatása. (A kamattámogatás bele is került az innovációs törvénybe, aminek örülünk, de azt azért hozzátenném, hogy a kifejezetten külföldi pályázatokban való részvétellel vonatkozó kamattámogatást ki kellene szélesíteni mindenféle pályázatra.)

A következő kategória az innovatív kkv (ide tartozik a felmérés szerint kb. a kkv-k 20%-a).

Itt újabb adókedvezményeket javasolunk, melyek közül a legfontosabb a K+F munkahelyekre vonatkozó járulékmentesség. (Emlékezzünk vissza, a kkv-k 80%-ában egy lélek K+F létszám sincsen, ennek kezelése roppant fontos.) Ebben a körben a kockázati tőke megjelenése is nagyon fontos. Pillanatnyilag a kockázati tőkét semmi nem motiválja arra, hogy létezzen, ezért a kockázati tőkére forrásadó kedvezményt javasolunk.

Végül az utolsó kategória, a kiemelten innovatív kkv-k (a felmérés szerint ide tartozik a kkv-k 2-3%-a, ez kb. 400-500 vállalatot jelent mindössze).

Ezeket a számokat azért idézem, mert mi is tudjuk, hogy mit gondol egy pénzügyminiszter. Az nyilván nem lehetséges, hogy minden kkv radikális kedvezményeket kapjon. De ha tudjuk, hogy egy roppant kis körről van szó, akkor azt is tudjuk, hogy a költségvetési kihatások csupán néhány milliárd forintba rúgnak, amikor azt mondjuk, hogy legyen három évig társasági adómentesség, a pályakezdő munkahelyekre pedig nem csak járulékmentesség, hanem SZJA mentesség is.

Az utolsó, amit szeretnék mondani, hogy számos dolgot lehet/kell csinálni, egy dolgot viszont nem, és ez a kivárás. Problémáinkat az idő biztosan nem fogja megoldani, azonnal cselekednünk kell, és ehhez mindnyájunk összefogására szükség van.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

Boda Miklós

Tisztelt államtitkár asszony, tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim!

Előadásom eredeti témája: Az innovációs törvényből adódó feladatok. Ezzel a címmel kért fel Pakucs elnök úr egy plenáris előadás megtartására. Felkészülés közben azonban felmerült bennem a kérdés: Tényleg e törvényből adódnak a feladatok? Nem inkább Magyarország helyzetéből?

Utólagos engedelmeikkel az utóbbiról beszélnék, vagyis a Kóka miniszter úr által is említett globális versenyről, valamint a kreativitás és az innováció kapcsolatáról.

Januárban Kínában jártam, ahol többek között a kínai high-tech iparág központjába, Shenzenbe is ellátogattam. Shenzen nemrég még egy kis halászfalu volt, most pedig egy 10 milliós metropolisz. Az átlagéletkor pedig mindössze 31 év! Olyan vállalatok találhatók itt, mint például a Huawei, ahol a 24 ezer alkalmazott 48%-a, tehát több mint 11 ezer ember kutatás-fejlesztéssel foglalkozik. Óriási ambíciójuk mellett, fejlődésük fontos tényezője még, hogy az egész Guangdong tartomány mindössze három fejlesztési területre koncentrál. Ezzel szemben a magyar kormány hét fejlesztési területet nevezett meg. Kóka miniszter úr kihangsúlyozta, hogy ezek számát csökkenteni szeretnék, amelyhez az Önök és minden magyar ember segítségére számítanak.

Mielőtt folytatnám, engedjék meg, hogy megosszam Önökkel a tudás általam kialakított definícióját. Álláspontom szerint a tudás nem más, mint, hogy tudom, hogy mire van szüksége az embereknek, a társadalomnak, és tudom azt is, hogy azt hogyan lehet megvalósítani.

Az előttem szóló előadó, Szabó Gábor azt mondta, hogy a villanykörtét nem fedezték volna fel akkor, ha a gyertyagyárakra bízzák annak felfedezését. Szerintem az igazi kérdés az volt, hogy mit kell akkor tenni, ha sötét van, és nem az, hogy kell-e a gyertyák fényét növelni! Bármelyik cég feltalálhatta volna, amelyik a sötétség problémájának megoldásával foglalkozott, hiszen nem a villanykörte felfedezése, hanem a probléma megoldása volt a lényeg. Tehát legfőbb feladatunk megtalálni azokat a kérdéseket, amelyek előre viszik az országot, és azokra kell majd fókuszálnunk.

Az innovációra is van egy definícióm, ami kezdődik a tudással, folytatódik az alkotással, majd végezetül értéket termel. Tulajdonképpen most erről szeretnék beszélni. Ehhez azonban ismernünk kell jelenlegi helyzetünket.

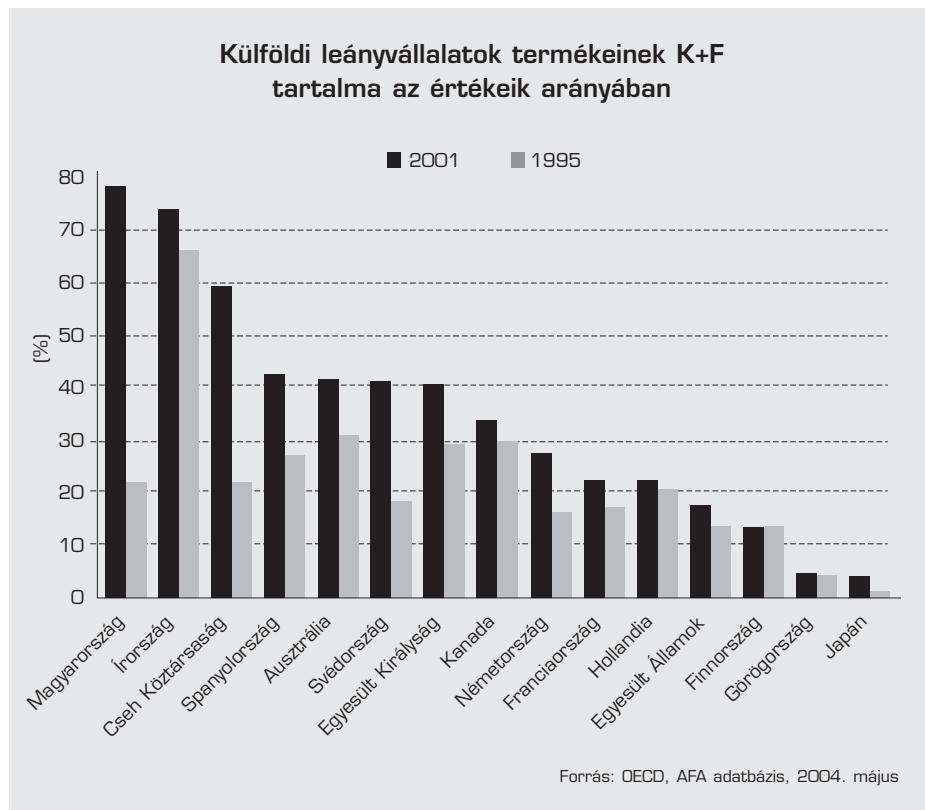
A kutatás-fejlesztési ráfordítások nemzetközi tekintetében Magyarország nem áll valami előkelő helyen. A GDP közel 1%-át fordítjuk kutatásra, ami 2004-ben valószínűleg tovább emelkedett, ugyanis az NKTH jóval több kutatás-fejlesztési pályázatot indított, mint jogelődei az előző években.

Az ábrán jól látszik, hogy Magyarország K+F ráfordításának közel 70% állami hozzájárulás, ami a GDP 0,7%-a. Ez azt jelenti, hogy Magyarország az állami ráfordítások szempontjából közel van ahhoz, hogy elérje a lisszaboni célokat, ami 1%-os állami ráfordítás. A vállalkozások kutatás-fejlesztése ezzel szemben kritikusan alacsony. Úgy gondolom, többek között azért vagyunk most itt, hogy ezen változtassunk.

Vállalkozások nélkül nem megy! Az állam nem állhatja a lisszaboni 3%-ot.

Sürgősen tenni kell valamit, és ezt elsősorban Önöktől, vállalkozóktól kérjük.

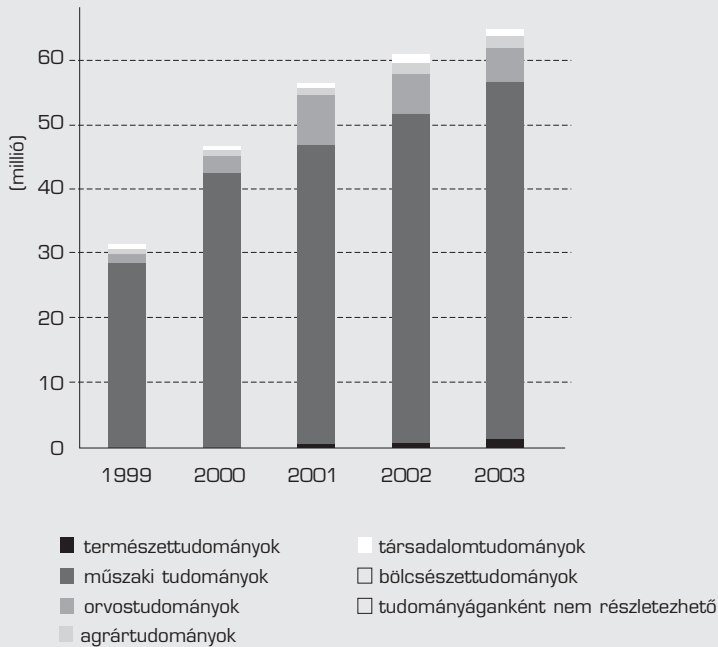
Büszkék szoktunk lenni a külföldi leányvállalatok termékeinek K+F tartalmára. Az ábrán jól látszik, hogy 2001-ben ez közel 80% volt. Az ábra azonban kicsit csalóka, hiszen, ha jobban utánanézzünk kiderül, hogy a külföldi vállalkozások nem hazánkban végzik a kutatás-fejlesztést, 98,5%-uk csupán itt szereli össze termékeit. Ilyenek pl. a Nokia, az IBM és a Flextronics.

Milyen kutatás-fejlesztéssel foglalkoznak a magyar vállalkozások?

Az ipari fejlesztés a leginkább favorizált terület, de nagy szerepet kap még az infrastruktúra fejlesztése és az egészségügy is. Ha megnézzük, hogy tudományágak szerint hogyan történik a K+F elosztása, akkor látható, hogy főként a műszaki tudományok dominálnak, de megjelennek még az orvostudományok és az agrártudományok is. A természettudományok, bölcsészettudományok, szinte sehol sincsenek.

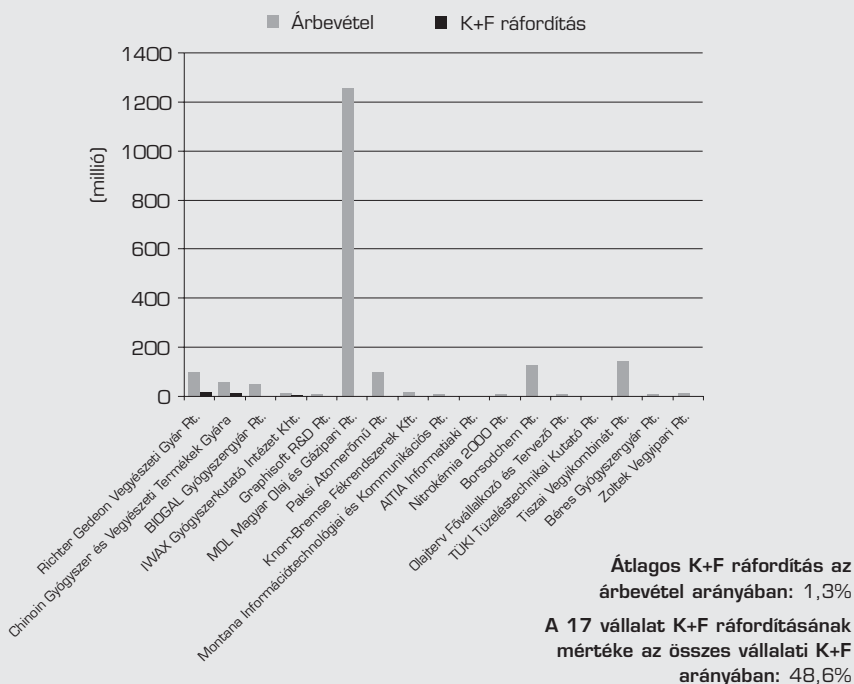
Vállalti K+F felhasználások tudományágak szerint (199-2003)

Megvizsgáltuk a TOP100 magyar vállalat nettó bevételét ágazatok szerint. A vizsgálat eredménye azt mutatja, hogy a gépek és berendezések gyártói alkotják a legnagyobb csoportot. Őket követik a nagy- és kiskereskedelemmel foglalkozók, majd a vegyipar és a két energetikával kapcsolatos szektor következik. A lista a jármű- és üzemanyag-kereskedelemmel folytatódik, amelyet a posta és távközlés követ. Tehát a helyzet az, hogy a gépgyártás, a kereskedelem és az energiaipar termel jelenleg a legtöbbet Magyarországon. Ezek az adatok a valós helyzetet képviselik, ezekből kell kiindulnunk.

Érdekes eredményt hozott 17 nagyvállalat K+F ráfordításának vizsgálata az árbevételük függvényében. A vizsgált cégek közül 7-et az előző TOP100-as listából vettünk, a további 10 között vezető K+F vállalkozások szerepelnek. A bordó oszlop a K+F ráfordítást, míg a kék az árbevételt jelöli. Nem tudom, hogy látják-e Önök a bordó oszlopot valahol? Valószínű azért nem, mivel ezen vállalkozások átlagos K+F ráfordítása csupán az árbevételük 1,3%!

7 vállalat a TOP100-as listáról és plusz 10 vezető K+F vállalat adatai

Nem ismerek olyan ipari vagy gazdasági szektort, ahol az 1,3% elegendő lenne. Különösen akkor, ha figyelembe veszem, hogy az összes hazai vállalkozás K+F ráfordításának majdnem a felét ez a tizenhét vállalkozás adja.

Hölgyeim és Uraim, annyian vagyunk ebben teremben, de mit csinálunk? Mikor kezdünk el komolyan a kutatás-fejlesztéssel foglalkozni?

Nagyon jó, hogy vannak innovatív ötleteink, de talán az lenne a jobb, ha kevesebb ötlet mellett többet valósítanánk meg. A megvalósítás sajnos nagyon nehéz feladat. Kemény munkával jár, rengeteg technikai problémát kell megoldani, a piacra jutás nehézségeiről nem is beszélve. Vevőt találni, pedig szinte reménytelen. Az NKTH ezen szeretne segíteni, pályázati forrásokat biztosítva az innovatív vállalatok és termékek piacra jutásához.

Az oktatás helyzetét nem akarom kommentálni. Az 1920-as évekre nagyapáink

úgy emlékeznek, hogy akkor minden sofőrnek legalább egy diplomája volt, félek, hogy e felé haladunk most is. Akkor az okok mások voltak, hiszen az elszakadt magyar területekről az értelmiség beözönlött Magyarország jelenlegi területére. Most nem erről van szó, mi magunk képezzük ki őket! De milyen igények alapján?

Szeretném feltenni a kérdést, hogy például a Magyar Innovációs Szövetség előállt-e már olyan javaslattal az oktatási miniszter úr felé, amelyben a műszaki- és természettudományi képzésben résztvevők számának növelését kérné. Az előbbieken már láttuk a járműipar gazdasági jelentőségét, ha azonban azt szeretnénk, hogy húzóágazat legyen, el kell érünk, hogy a járműiparban jelenleg dolgozó kétszáz K+F mérnök helyett háromezer mérnök legyen.

A problémát csak akkor tudnánk megoldani, ha a jelenlegi 150-300 mérnök kiképzését felemelnénk legalább 500-600 mérnökre évente. Természetesen ez azt is jelenti, hogy valami mást kellene csökkenteni.

Meg kell tanulnunk, hogy ne általánosságokról beszéljünk. Mondjuk meg konkrétan, hogy mire van szükségünk. Bizton állíthatom, hogy az oktatási miniszter úr fogékony erre.

Miért nem mondja ki az ipar, hogy mire van szüksége? Milyen szakmai tudásra? Milyen innovációs szakemberre? Miért nincsenek innovációs menedzserek, egyáltalán hol képezzük őket?

Ott a Felsőoktatási Tanács, mondjuk el nekik is konkrét igényeinket, javaslatainkat. Ne mutogassunk rájuk, ezért mi is felelünk, én is, önök is. Ha nem tesszük ezt, akkor nem is lesz változás, csak panaszkodni fogunk a továbbiakban is az OM-re.

Azt, hogy hogyan állunk nemzetközi viszonylatban ezen a területen azt nem részletezném, úgy tűnik a lista végén helyezkedünk el.

Tanulmányok készítésében nagyon jók vagyunk, Dunát lehetne velük rekeszteni. Itt az ideje, hogy végre meg is valósítsunk valamit. Az ábrán látható, hogy az NKTH és jogelődje által rendelt tanulmányoknak száma igencsak nagy. (Tanulmányok száma 1989-2004: 256 db – szerk.)

Ez azt jelenti, hogy változtatnunk kell azon, hogy mit és hogyan csinálunk, és ez nem csak a tanulmányokkal kapcsolatos. Mindenkinek változtatnia kell. Gondolja át mindenki, hogy mi is az amit eddig csinált és az nem vezetett eredményre. Változtasson ezen, találja ki, hogy mit kéne csinálnia holnap az eredmény érdekében.

Másképp kell gondolkodnunk, a hasznosításra kell helyezni a hangsúlyt. Itt említeném meg, hogy el kell kezdenünk témákhoz rendelni a kutatóinkat, és nem fordítva. Egy Varga György által végzett elemzés jól mutatja, hogy Magyarország egyedülálló az egy kutatóra jutó kutatási témák területén.

Egy kutatóra 1,4 téma jut hazánkban. Az igazi az lenne, ha egy témára jutna 14 kutató, de ettől még messze állunk. Alig van az országban olyan kutatócsoport, amely egy témában 20-30 kutatónál többet vonzana. Tehát ezen is változtatnunk kell.

A fejlődés kulcsa a hatékony, vállalkozásközpontú tudomány- és technológiapolitika. Szoros együttműködésre van szükség az innováció területén a vállalkozások, az egyetemek, az intézetek és az állam között. Fontos az egymásra utaltság kialakulása, hogy tényleg egymás eredményeire építkezünk, hogy megszűnjön a Szabó Gábor úr által is említett szakadék az alapkutatás és az alkalmazott kutatás között. Jól tudjuk, hogy nem létezik ilyen különbség, hiszen egy téma, egy feladat van, azt meg kell oldani. Mindennek van alapkutatási és alkalmazott kutatási tartalma. Eredményorientált programokra, valamint szakembereink időben történő kiképezésére van szükségünk.

Az innovációs törvény főbb elemeire nem térnék ki, hiszen mindenki ismeri ezeket. A lényeg az, hogy az egész innovációs láncolatot, minden elemével együtt kezeljük. Tehát ezentúl az ötlettől egészen a megvalósításig képesek leszünk segíteni az innovációt. Lehetőség nyílik prototípusok fejlesztését támogatni, sőt bizonyos esetekben még a piacra kerülést is. A támogatásokat, ahogyan azt Kóka miniszter úr is említette, részben a GKM-mel közösen fogjuk végezni.

Új stratégiai prioritásaink a fókuszálás, a hasznosítás és a regionális decentralizáció.

A tavalyi évben öt főbb programot indítottunk, 150 nyertest hirdettünk ki, közel 30,5 milliárd összegű támogatással. Fontos kiemelni, hogy az akadémiai szféra soha annyi támogatást nem kapott még eddig. Sajnos a vállalkozásokra közvetlenül csak kb. 25% jutott. Ezen változtatni akarunk, célunk, hogy év végére 35-40%-os vállalati támogatási arányt érjünk el.

A mottónk erre az évre: az új innovatív termékek és vállalkozások.

Idén nyolc program keretében több mint 45 milliárd forintot tervezünk kiosztani, amelyekből elsősorban új spin-off vállalkozások és termékek megjelenését

várjuk. Tervezzük, hogy több korábbi programunk módosításával - pl. Jedlik Ányos Program (korábbi NKFP) -, lehetőséget biztosítunk vállalkozások számára is, hogy konzorciumvezetők lehessenek. A hangsúlyt át kell helyeznünk, különben nem fogunk igazi eredményeket elérni.

Remélem hosszú távon elérjük azt, hogy kialakuljon Magyarországon egy olyan ipari háttér, infrastruktúra, amely megteremti a lehetőségét annak, hogy ismét lehessen Magyarországon kutató magyar Nobel-díjas. Ezt már tavaly is elmondtam, és természetesen idén is tartom magam hozzá.

Mi mindenképpen lépni akarunk, de csak az Önök segítségével lehet a munkánk sikeres. Éppen ezért elindítunk egy vitasorozatot, amire itt és most szeretettel meghívok mindenkit. Az Innovációs Tavasz vitasorozat első témája: „Lehet-e húzóágazat Magyarországon a járművezérlés? Ha igen, akkor miért nem?”. Nagyon számítok az önök együttműködésére, úgy ezen a vitafórumon, mint egyébként. Kérem, ha valakinek bármilyen javaslata van, és különösen olyan javaslata, amit meg is szeretne valósítani, forduljon hozzánk bizalommal.

Köszönöm figyelmüket.

Dr. Pakucs János

Köszönjük Elnök úr korreferátumát, végül is választ kaptunk a feltett kérdésre, hogy melyek azok a lehetőségek, a teendők és célkitűzések, amire lehetőséget ad az Innovációs Törvény.

Pongorné dr. Csákvári Marianna, helyettes államtitkár asszonyt köszöntöm, aki a továbbiakban a miniszter urat képviseli.

HOZZÁSZÓLÁSOK, VITA

Balogh István

Balogh Istvánnak hívnak, Komárom-Esztergom megyéből jöttem, a Pannónia Regia Kht. ügyvezető igazgatója vagyok.

Azért kértem szót, mert a mai napon, február 22-én 10 éves a Pannónia Regia Kht., és ennek a társaságnak az alapításában maga az Innovációs Szövetség 10 évvel ezelőtt nagyon aktívan közreműködött, részt vett.

Igaz, hogy a munkát nem 10, hanem 13 évvel ezelőtt kezdtük, hiszen olyan területi körülmények voltak a mi megyénkben és a térségben, ahol működünk, hogy mindenféleképpen meg kellett változtatni, innoválni, meg kellett újítani a gazdasági és társadalmi viszonyokat.

Erre hoztunk létre egy közhasznú társaságot, az Innovációs Szövetség segítségével, és azt bátran bejelenthetem, hogy ez a közhasznú társaság több mint 100 milliárd forintnyi tőkének a megvalósítását, bevonását tudta biztosítani a térségben.

Nem is olyan régen az államtitkár asszonnyal közösen vettünk részt a Nokia beruházásának második ütemének a felavatásán. Abban az ipari parkban, amit ez a társaság tervezett és hozott létre.

Továbbá a monostori erőd kulturális megújítása jelentette a területünk örökségeinek a megőrzését, amit szintén ezen 10 év alatt olyan mozgásba tudtunk lendíteni, hogy gyakorlatilag a konzervált vagyon, ami kincstári vagyon volt, mobillá változott egy közhasznú szervezetnek a megvalósításával.

Ennek következtében iparfejlesztés, a kulturális örökség megőrzése, világörökségen való pályázati részvétel, turizmus-idegenforgalom fejlesztés, a komáromi fürdőnek, illetve a termálvizeknek a hasznosítása történt meg.

A másik, a térségnek ez az a része, amely munkát biztosított az ott dolgozóknak, hiszen a célunk az volt, hogy 24%-os munkanélküliségi helyzetet próbáljunk megoldani úgy, hogy munkahelyeket teremtünk.

Jelen pillanatban Komáromban egy új város születik.

A nemrégiben a még húszeszes lakosú Komárom, megújítva a gazdaságot, most már harmincezres, majd az elkövetkezendő 3 évben negyvenezer lakosra fog bővülni.

Úgy gondolom, hogy ez nem jöhetett volna létre, hogyha nem alkalmazunk egy olyan rendszert, egy olyan modellt, aminek az alapja az innováció volt.

De az innováció nem kizárólag a kutatás-fejlesztést jelenti, hanem a kutatás-fejlesztés-értékesítés-termelési láncnak a zárását. Egy gazdasági fejlesztést, és egy társadalmi fejlesztés együttes hatását kell, hogy kiváltsa.

Mi ezt tettük ezalatt a 10 év alatt, kézzelfogható eredménnyel.

A miniszterelnök úr nemrégiben járt ezen a területen, és átadta a Nokia beruházást, ott ahol mindazt mi 10 évvel ezelőtt regionálisan terveztük. Ekkor még területfejlesztési törvény sem létezett, tehát nem voltak régiók, nem voltak térségek, és tudatosan egy területre orientálódott a munkánk.

Mindez ilyen eredményeket tud produkálni, és szeretném azt elmondani, hogy ez egy folyamat, amelynek még nincs vége, hiszen az elkövetkezendő időszakban ennek a térségnek a további fejlesztése folyamatosan történik.

Ennyit szerettem volna hozzátenni pontosan, azért mivel én ezt eddig még nem írtam le, és mindig bíztattak, hogy írjam le, én úgy gondoltam, hogy most akkor elmondom.

Dr. Papanek Gábor

Köszönöm a szót. Papanek Gábor, a Külföldi Szabadalmazást Támogató Iroda Bírálóbizottságának a tagja vagyok, s Patkó Gyula rektorhelyettes úrnak, a Bizottság elnökének a megbízásából az Iroda gondjáról szeretnék beszélni. Elnök úr sajnos nem tudott részt venni a közgyűlésen.

Az Iroda 1992 óta működik, akkor 10 millió körüli támogatást adott a feltalálókna, majd egyre több feltaláló jelentkezett, az összeg évről-évre nőtt, és az 1990-es évek végén már 100

millió, majd a 2000-es évek elején 150 millió, sőt, volt olyan év, amikor 200 millió támogatást nyújthattunk. Tavaly azonban már súlyos problémánk volt, mert keretünk csökkent, a jelentős igények ellenére csak 100 millió körüli összeggel tudtuk segíteni feltalálóinkat, s elég sok pályázatra kellett ráírnunk, hogy pénzhány miatt csak csökkentett összeggel. A gondot némiképp mérsékelte azonban, hogy kérésünkre a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium lehetővé tette az egyik feltalálói szegmensnek, a kis- és közepes vállalatok szabadalmaztatásának kiegészítő támogatását.

Az idei év gondjai még súlyosabbak. A Gazdasági Minisztérium kkv támogatásáról még nincs pontos információ. Az előreláthatólag az Iroda rendelkezésére álló keret 72 millió, a fele-harmada annak, amit 2-3 évvel ezelőtt adtunk, az egyéni feltalálók és a hazai kutatóhálózat nagyszámú feltalálójának segítéséhez is igen kevés.

Szeretném kiemelni, hogy a külföldi szabadalmaztatás sajátos kultúra. Az eddigi támogatások segítettek abban is, hogy legyenek szabadalomképes találmányokkal rendelkező feltalálóink. Vannak szabadalmi irodák, amelyek a szabadalmi pályázatokat kellő színvonalon tudják elkészíteni. A Szabadalmi Hivatalban vannak, akik képesek sikerre vinni a nemzetközi pályázatokat. S óriási veszélyben van a kultúra, romjaiba dől, hogy ha a szféra működéséhez szükséges források megteremtésében az állam nem tud segítséget nyújtani.

A jelen fórumon is mindenkit kérünk, aki segíteni tud, hogy támogassa e kultúránk megőrzését célzó törekvéseinket. Kétszer ad, ki gyorsan ad. A közlekedés szabadalmi jogok elévülését eredményezheti.

Köszönöm a figyelmüket.

Dr. Lustyik György

Tisztelt Államtitkár Asszony! Elnök Úr!
Tisztelt Közgyűlés!

A Soft Flow Hungary Kutató Fejlesztő Kft., amelynek igazgatója vagyok, hat egyetemi partnerrel konzorciumot alkotva 100 millió Ft-os támogatást nyert a GVOP 3.1.1 ún. Alkalmazott Kutatás-fejlesztési Programra benyújtott pályázattal.

Természetesen nagy örömmel vettük a jó hírt és nagyon büszkék is vagyunk arra, hogy egy rangos pályázaton ilyen jelentős összegű kutatás-fejlesztési támogatást nyertünk. Ahogy azonban előrehaladtunk a támogatási szerződés megkötéséhez vezető úton, fokozatosan érezkelni kezdtük, hogy a támogatás folyósítása és a kutatás-fejlesztés nem lesz felhőtlen folyamat. Egy ponton eljutottunk oda is, hogy nagyon komolyan mérlegelni kezdtük, hogy egyáltalán érdemes-e, szabad-e megkötünk a támogatási szerződést. Ennek a háttéréről szeretnék néhány szót szólni. Ha ez a probléma csak a Soft Flow Hungary Kft-t érintené, nem lenne érdemes a nyilvánosság előtt emlegetni. Úgy vélem azonban, hogy a probléma sokkal mélyebb, és az egész EU finanszírozású pályázati rendszert, valamilyen szinten annak a sikerét érinti. Nem hiszem ugyanis, hogy mi lennénk az egyetlen kisvállalkozás, amelynek a fejében megfordult, hogy egy ilyen jelentős pályázati támogatást nem veszünk igénybe, inkább „veszni hagyjuk”.

Miről is van szó?

Az első probléma, amely a pályázatban résztvevő vállalkozásokat érinti, kifejezetten pénzügyi természetű. A pályázat kiírásához képest a szerződéskötéshez kötött pénzügyi elszámolási szabályok nagyon jelentősen megváltoztak. Ennek az a következménye, hogy pl. a mi cégünk esetében a pályázatban tervezett 34 millió Ft-os önrész helyett közel 6 millió forinttal több saját forrást, 40 millió Ft-ot kell biztosítanunk. A többletköltség gyakorlatilag teljes összegét a költségvetésbe kell befizetnünk. Érdemes megvizsgálnunk, hogy miből adódik ez a többlet! Alapvetően az ún. arányosítás bevezetéséből, amelyet a Támogató, azaz a GKM Gazdasági Versenyképesség Operatív Program Irányító Hatóság rendelt el az ÁFA trv. 38. §-ára való hivatkozással. A támogatás és a saját forrás arányosítása automatikusan azt eredményezte, hogy a támogatási összegek után vissza nem igényelhető ÁFA összegével a vállalkozások sajátforrás-kötelezettsége automatikusan megnőtt.

Ezzel összefüggésben mindenekelőtt a következő kérdések merülnek fel:

- 1.1. Az elfogadott költségterv megváltoztatása nem egyeztethető össze a pályázat alapelveivel és szabályaival.
- 1.2. Megkérdőjelezhető, hogy alkalmazható-e az ÁFA törvény arányosítási szabálya a termékértékesítést és szolgáltatásnyújtást nem jelentő kutatás-fejlesztésre. Megítélésünk nem, és ezzel pl. a Pécs-Baranyai Kereskedelmi és Iparkamara megbízásából felkért pénzügyi, jogász szakemberek is egyetértettek, de ezt támasztja alá az Európai Bizottság ide vonatkozó 77/388/EEC direktívájának 19. szakasza is.

- 2 Egyébként felmerül az is, hogy az általában ÁFA-levonásra jogosult vállalkozások K+F tevékenységére az egyetemekhez és más költségvetési szervekhez hasonlóan érvényes legyen, hogy

- › ha az ÁFA levonható, akkor nem számolható el a támogatás terhére,
- › ha az ÁFA nem vonható le, akkor a támogatás terhére elszámolható.

Ilyen értelemben rendelkezik erről a kérdéskörrel az Európai Közösség egy másik törvénye, a 488/2004 EC direktíva:

3. Az már „csupán elvi kérdés”, hogy az ÁFA-szabályok „Útmutató” szerinti alkalmazása a kutatás-fejlesztésre és innovációra rendelkezésre álló vállalati források költségvetési elvonását jelenti, ami ellentétes a GVOP alapvető céljaival.

Egy további, nagyon lényeges probléma az az irracionálisan bonyolult pályázati elszámolási rendszer is, amelyet a GVOP Irányító Hatóság elvár a nyertes pályázóktól. Egyebek mellett erről a problémáról dr. Inzelt Péter, a Szövetségünk K+F tagozatának elnöke is levelet írt dr. Kiss Péter kancellária-miniszternek és kérte ennek az abszurd rendszernek a felülvizsgálatát. A támogatási szerződésben olyan dokumentumok benyújtását követelik például, amelyek nem léteznek, amelyeket soha senki nem szokott előállítani. Másrészt pl. eredeti bizonylatok, számlák benyújtásával kell elszámolni, amelyek kiadását a számviteli törvény sem teszi lehetővé. Mérhetetlen mennyiségű felesleges papír előállítására kényszerülünk, amelynek az átnézése, tehát az ellenőrzési folyamat fenntartása is vélhetően egy irracionálisan felduzzasztott apparátust kívánhat meg.

Harmadikként szeretném – csupán példaként – említeni a szerződés egyik mellékletét, amely olyan nyilatkozatot kíván a nyertes pályázótól, amely felhatalmazza a pályázó számlavezető bankját mindennemű banktitok kiadására, amely kiterjed például a számlák egyenlegére, a számlaforgalomra, a szerződések megkötésére, megszüntetésére, a beszédési megbízásokra. Azt kívánja tehát a hatóság, hogy a nyertes pályázók, akik a kormányzati szándék szerint a magyar gazdaság motorjaivá válhatnak, hogy önként mondjanak le egy olyan jogukról, amelyet egyébként csak súlyos bűncselekmény fennállásakor, bírósági ítélettel lehet csorbítani.

Azt hiszem nem érdemes tovább folytatni a listát. A melléketek nélkül 25 oldalas szerződés azt hiszem egy diagnosztikus értékű dokumentum, amely híven tükrözi a pályázati rendszer jellemzőit. A kormányzati szándék a hazai kutatás-fejlesztés és innovációs folyamat támogatására nem vonható kétségbe. Az EU források erre nagy lehetőséget is jelentenek. A részletek megismerése után azonban én senkit nem mernék jó lelkiismerettel arra biztatni, hogy nyújtson be

GVOP kutatás-fejlesztési pályázatot. Félő, hogy egy valóban jó ötletre épülő kutatás-fejlesztési projektet egyszerűbb más forrásokból, más régiókban megvalósítani.

Van tapasztalatunk, mind az innovációs tevékenységben, mind a pályázatokban. Korábban is nyertünk K+F pályázatokot, sikeresen meg is valósítottuk őket. Eredményeinket japán cég vásárolta meg, legutóbb ötéves terjesztési szerződést kötöttünk egy világcéggel, ami százmilliós nagyságrendű exportot tesz lehetővé, bejegyzett szabadalmunk értékesítésére is jó esélyeink vannak. Elég jól ismerjük tehát a kutatás-fejlesztés hazai, európai, sőt tengerentúli lehetőségeit is. Nem szabad megfélemedkeznünk arról, hogy a valóban jó programok nagyon egyszerűen és nagyon gyorsan áttelepíthetők – CD ROM-ra írva vagy az interneten át – a fejlett világ bármely részébe. Fontos feladat, hogy ennek megpróbáljuk elejét venni. Erre, ennek a fontosságára szerettem volna ezzel a felszólalással Szövetségünk figyelmét felhívni.

Köszönöm a figyelmüket.

Polgárné Májer Ildikó

Polgárné Májer Ildikó vagyok, az Innovációs Szövetség elnökségi tagja és a CHIC Közép-magyarországi Innovációs Központ tulajdonos-üzveztője.

Két megközelítésből – vagy ha tetszik, székéből – szeretnék néhány gondolatot elmondani. Az egyik az elméleti gondolkodás aspektusa, pontosabban több annál, mert szerencsére már a

gyakorlatból merítő szakmai gondolkodásról beszélhetünk; a másik az innováció terepén működő kisvállalati szféra aspektusa.

Őnök előtt ismert, pontosabban nem csak hogy ismert, hanem egész délelőtt arról hallottunk előadásokat, hogy milyen célok mentén lehetne a jelenlegi helyzetből a halaszthatatlan feladatok megoldásán keresztül eljutni oda, amit sokszor és lassan mindannyian úgy fogalmazunk meg, hogy együtt kellene cselekednünk.

Együtt találjuk ki Magyarországot, „Találjuk ki együtt a jövőt!” ez a CHIC szlogenje. Elhangzott minden előadásban, hogy a vállalatok és az állam

együttműködése szükséges. Tulajdonképpen ezek mind helyénvaló, iránymutató gondolatok.

A mi problémánk, vagy azt gondolom mindannyiunk együttes problémája: mi valósul meg ebből a gyakorlatban.

Nem a célok megfogalmazásával van a gond, hanem hogy azok valóra válnak-e, méghozzá nagyon sürgetően és nagyon hatékonyan.

Mi hiányzott nekem ma délelőtt, vagy hiányzik általában? A hídképző intézmények szerepének nemcsak kimondott, hanem valóságos helyzetbe hozása, a bennük meglévő „motor” beindítása.

A nemzeti innovációs rendszer gondolatköre is felillant ma délelőtt, és mindannyian tudjuk, hogy mindaz, amiről beszélünk vagy célként megfogalmazunk, az valóban – jogilag, pénzügyileg, szervezetileg – zárt rendszer keretében valósítható meg.

Ebben a rendszerben elméletileg ott vannak a hídképző intézmények. Valójában azonban ma még nagyon kicsi jogi, pénzügyi, szervezeti és tudásbeli „benzinnel” működnek.

Azért szoltam hozzá és jeleztem a kétféle megközelítést, mert az innovációs központok vagy sokkal tágabban, az ipari technológiai parkok mint hídképző intézmények szerepét alighanem senki nem vitatja, ám ma délelőtt mintha megfeledekeztünk volna róluk.

Az állam azt mondja, hogy a vállalkozások ne rá várjanak, maguk is legyenek aktívak.

A kkv-k azt mondják, hogy az államon múlik, hogy tovább tudunk-e lépni. Mi pedig – mint kis- és középvállalkozói ipari park, innovációs szolgáltató vállalkozás – hangsúlyozni szeretnénk újra és újra, hogy a hídképző intézmények szükségesegek. Mi készen állunk, a motor fordulatszámát bármikor fel tudjuk pörgetni.

Köszönöm szépen.

Kazi Károly

Kazi Károly vagyok a Bonn Magyarország Elektronikai Kft. ügyvezetője és azt a kérdést szeretném föltenni – eddig ugyanis még nem sok kérdés hangzott el – mitől számít egy kis-középvállalkozó vagy akár nagyvállalkozás innovatívnak.

Az évek során elég sok különböző kérdőívet töltöttem ki és az innováció címén szinte mindig az merült föl, hogy hány szabadalma, hány publikációja van az adott területnek, adott témának, az adott vállalkozásnak.

A mi cégünk közel 40 fős, a dolgozók több mint 2/3-a felsőfokú végzettségű mérnök, cégünknek közel 300 saját fejlesztésű és gyártású terméke van.

Ezzel együtt egyetlen egy publikációnk, szabadalmunk sincs, nem számolva az egyetemi PhD-hallgatókat, akik nálunk dolgoznak és később talán nálunk fognak elhelyezkedni, mert ők rendre írnak különböző, már publikációnak számító cikkeket.

Szeretném azt kérni, ha van erre lehetőség, hogy az innovatív jelző megítélésénél vegyék figyelembe azt, hogy egy cégnek vagy egy adott vállalkozásnak hány olyan terméke van, ami saját fejlesztésű, saját szellemi termék.

Felhívnám arra is a figyelmet, hogy ellentmondás van a szabadalom, a publikáció és a jó termék piacra vitele között.

Ugyanis ha én szabadalmat írok, akkor kénytelen vagyok leírni legalább a fő mozgató elveit annak a bizonyos szerkezetnek, kütyűnek, vagy nevezzük bárminek.

Ezt viszont veszélyes leírni, mert – ezt mindenki tudja, aki ilyen területen dolgozik – elég nagy a felvevő piaca az ilyen információnak, sokan vannak, aki kifejezetten azt nézik, hogy mi van a szabadalomban leírva, hogy lehet azt koppintani, hogy „hivatalosan” fogalmazzak.

Tehát a lényeg az, hogy akik a piacon az innovációs erejükből akarnak megélni nem érdekeltek abban, hogy publikáljanak és szabadalmat írnak.

Ez véleményem szerint ellentmondás. Úgy érzem, hogy a szövetségnek ebben lehet szerepe, hogy ezt az ellentmondást valamilyen módon csökkentse, feloldja.

Köszönöm szépen.

Lőrinczné Dallos Éva

Lőrinczné Dallos Éva vagyok, az Országos Rendőr Főkapitányságot képviselem.

Hozzászólásommal Pakucs elnök úrhoz szeretnék csatlakozni.

Nagyon örültem, hogy Kóka úr, Boda úr és Szabó Gábor úr szájából is elhangzott az innovációs szakemberképzés. Nagyon nagy szükség lenne erre.

Mit jelent az innováció, mit nevezünk innovációs szervezetnek?

Kérem szépen, én azt a javaslatot szeretném tenni a közgyűlésnek, hogy önmagunk értékét is úgy tudjuk meghatározni, hogyha egy olyan oktatási bázist teremtünk meg innovációs szakemberképzés címmel, amely szakemberek ezeket a célokat tudják közvetíteni mind a minisztérium felé, illetve a szövetségen belül is.

Jött ez az ötlet már csak azért is, mert ahogy utánanéztem, már ez körülbelül az ötödik törvény, ami a fejlesztéssel és az innovációval foglalkozik. Azonban egyetlen egy törvény sem foglalkozott ez idáig a szakemberképzéssel.

Összehasonlítva a minőségfejlesztéssel, minőségügyi szakemberképzés folyik több egyetemen is, viszont utánanéztem, és azt láttam, hogy innovációs szakemberképzés nincs.

Volt erre már kísérlet, 1998-ban. Biztosan vannak itt esetleg önök között, akik ismerték Gyárfás professzor urat. Ő kezdeményezte az innovátorképző egyetemen kialakítását, '98-ban.

Utánanéztem a közoktatási törvényben, a Közoktatás Politikai Tanácshoz lehetne esetleg egy beadvánnyal fordulnunk, hogy a felsőoktatási intézményeken belül, posztgraduális képzés keretén belül vagy egy OKJ-s képzésben mindez megvalósuljon.

Ennyit szerettem volna hozzátenni.

Tárkány Szűcs Attila

Tárkány Szűcs Attila vagyok és egy tematikus javaslatom lenne.

Visszaulalnék miniszter úr azon megállapítására, hogy a XXI. század az innovativitás százada lesz.

Hogy ez mennyire így van, tükrözi az a sok kritikával illetett lisszaboni agenda is, amely a kontinens gazdasági felzárkóztatásának egyik kulcsfontosságú tényezőjévé tette az innovativitást.

A XXI. században a találmányok domináns része komputeres környezetben jön létre. Ezért javasolnám, hogy a Szövetség, mint témát vegye vizsgálati körébe a komputeren létrejött találmányok szabadalmaztathatóságát, hiszen ez a kérdés sokkal nagyobb annál, mint egy-egy szűk, szakmai metszet.

Ugyancsak fontos lenne, hogyha ebben a körben egy tiszta képet kapnának a kis- és középvállalkozások arról, hogy milyen rettentő nagy szerepe van az ő szellemi potenciáljuknak a XXI. század innovativitásában.

Örömteli lenne, ha a Szövetség a magyar Kormány által biztosított lehetőségeket egyrészt a szabadalmaztatás terén, másrészt pedig a szabadalmak piaci megjelenésének és a megjelenés kockázatainak csökkentésében lehetővé tenné. Legyen a Szövetség az, amelyik ezeket az eszközöket nyilvánvalóvá teszi, reklámozza, és talán érdemes lenne egy külön tagozatot ennek létrehozni.

Köszönöm szépen.

Dr. Bertók Lóránd

Nagyon örülök, hogy ma részt vehetek a MISZ közgyűlésén, mert végre olyan előadásokat hallottam, melyek nagyon fontosnak ítélik a hazai elméleti kutatási eredmények mielőbbi felhasználását, új termékekben való megjelenését.

Magam kutató orvosként, több mint egy évtizede kínlódom azzal, hogy egyik szabadalmaztatott találmányunkból egy világ szinten újdonságnak számító oltóanyag gyártása megvalósítható legyen. Olyan készítményről van szó, amely már klinikai vizsgálatokban bizonyította használhatóságát a természetes immunitás fokozásában, helyreállításában, besugárzott, gyógyszerekkel kezelt daganatos betegekben, AIDS-ben és más, a csontvelő hiányos működésével járó körképekben. Emellett alkalmas vírusoltóanyagok immunogén hatásának növelésére, emberek és hasznos háziállataink esetében is.

E készítményen kívül több más olyan kutatási eredménnyel és ezek alapján előállítható termékkel is rendelkezünk, melyek a szükséges hatósági eljárások után gyorsan forgalomba hozhatók lennének. Több lehetséges termékünknek jelenleg folyik a szabadalmaztatása.

Készítményünk megvalósítása érdekében Kalász István közgazdász munkatársammal kidolgoztuk javaslatunk megvalósíthatósági tanulmányát, egy olyan modellt, amely viszonylag rövid idő alatt tenné lehetővé az elméleti eredmények gyakorlatban történő megvalósítását.

Modellünk példaértékű lehetne a magyarországi innovációban, mert messzemenően figyelembe veszi a hazai adottságokat, lehetőségeket.

Sajnos több éves próbálkozás ellenére – noha ilyen megoldásokra, az itt elhangzott előadások, hozzászólások alapján is szükség lenne –, javaslatunk megvalósításához nem kaptunk meg a megfelelő támogatást.

Ennek hiányában, készítményünk törzskönyveztetési eljárását átmenetileg fel kellett függesztenünk. Már írtam ez ügyben Boda Miklós elnök úrnak, de sokirányú elfoglaltsága miatt még nem tudott időt szakítani egy rövid tárgyalásra, mely kimozdíthatná és segíthetné elakadni látszó programunk gyakorlati megvalósítását. Mai előadása alapján reményét látom javaslatunk újbóli elindulásának, amely a hazai innováció jó példája lehetne.

Kálmán János

Kálmán János vagyok az Ipar Műszaki Fejlesztéséért Alapítványtól. Nekünk különböző támogatási programjaink vannak, de többször felhívnak engem telefonon innovátorok, feltalálók, hogy a prototípus legyártásához kellene nekik pl. 2.000.000 Ft.

Mi prototípusok legyártásához nem tudunk támogatást adni, de fogalmam nincs, hogy az országban ki tud erre támogatást adni.

Tehát a kérdésem: ahhoz, hogy egy szabadalom megvalósulhasson, testet ölthessen prototípus megépítéséhez kinél lehet pályázni.

Köszönöm.

Dr. Darvas Ferenc

Darvas Ferenc vagyok a Thales Nanotechnology cég részéről.

A Thales Nanotechnology-nak hasonló problémája volt. Hosszas keresés után megtaláltuk a választ.

A bajor szabadállam szívesen ad támogatást prototípus elkészítéséhez. Ha a prototípus sikeres, akkor a gyártásba vitelhez, és ha az is sikeres, akkor a gyártási kapacitás kiépítéséhez.

A probléma az, hogy ez legközelebb Münchenben történik és nem itt, ezen kívül nem magyar, hanem német munkaerőt kell foglalkoztatni.

Köszönöm.

Várkonyi Attila

Jó napot kívánok! Várkonyi Attila vagyok és innovatív technológiai kvk-, kockázati tőkefinanszírozásával foglalkoztam az elmúlt 5 évben.

Korábban sokáig menedzserként és utána vállalkozóként tevékenykedtem egy nagyon fejlesztésintenzív iparágban, a software iparágban.

Hallgatva Kóka miniszter úr, Boda elnök úr és a többiek előadásait, hozzászólásait, nagyon egyetértek azzal, hogy egy teljes érték ciklust kell kialakítani olyan szempontból, hogy az alapkutatástól egészen a kutatási és

fejlesztési innovációs eredmények gazdasági és társadalmi megvalósításáig minél jobban eljussunk.

Ahhoz szeretnék röviden hozzászólni, hogy ebből jelenleg nagyon hiányzik az, amivel többek között én foglalkozom, azaz az innovatív technológiára alapuló kis- és középvállalatoknak bizonyos kockázati tőke finanszírozása.

Nagyon jó, hogy ehhez most megvan a gazdaságpolitikai akarat, mint azt Kóka miniszter úrtól hallottuk.

Szerintem nagyon jók azok az elemek, amiket Boda elnök úrtól hallottunk, tehát az, hogy a jövőben fokozottabban fókuszálnak, koncentrálnak arra, hogy a gazdasági megvalósítás is támogatva legyen.

De azt gondolom, hogy igazából nincs olyan ország a világon, amelyik sikeres ezen a területen, és amely ezt profin menedzseli, jó, erre fókuszáló, hatékony kockázati tőke nélkül igazából jól meg tudta volna oldani.

A probléma szerintem a következő: egyrészt hiányzik a megfelelő mennyiségű és fókuszaltságú tőke, másrészt a kockázati tőkések és a vállalkozók nagyon sok esetben nem értik jól egymást. Nem értik jól egymás céljait, motivációit, mozgatórugóit.

Azt gondolom, hogy a Szövetségnek a jövőben fokozottan koncentrálnia kellene arra, hogy egyrészt kérje, követelje és ugyanakkor támogassa a kormányzatot abban, hogy ezen a területen előrehaladás legyen.

Másodsorban ahhoz is járuljon hozzá, hogy jobb megértés alakuljon ki a vállalkozók, a technológiai eredményeket tulajdonlók és a finanszírozók, konkrétan a kockázati tőke finanszírozók között. Köszönöm.

Lőrincz Sándor

Lőrinc Sándor vagyok, a Termékfejlesztési és Informatikai Tanácsadó Központ Kft. ügyvezető igazgatója.

Az elmúlt években nagyon sok hasznos kutatás-fejlesztést szolgáló pályázat volt. Úgy gondolom, az idei év talán kevésbé lesz kedvező, mivel ha megnézzük a GVOP pályázati kiírásokat a hármas prioritásban, akkor azt

látjuk, hogy a kutatói infrastruktúra kialakítását szolgáló pályázati rendszer, ami tavaly is csak 800 millió Ft volt, az idén nem került kiírásra.

Valamint a kis- és középvállalkozások alkalmazott kutatásfejlesztését szolgáló pályázati rendszerbe is csupán 600 millió Ft került. Ha lehet hinni a kiírásnak, országosan 12-15 körüli pályázatot fognak befogadni.

Ez nagy visszalépés, és ugyanakkor nagy gond az is, hogy az Innovációs Alap terhére sem kerültek még igazából olyan pályázati kiírások meghirdetésre, amikre az intézetek és a kutatásfejlesztéssel foglalkozó vállalkozások pályázhatnak.

Ez azért nagyon kellemetlen, mert az innovációs járulékot a cégek folyamatosan fizetik, mint ahogy az adókat is. Ez a pénz valahol felhalmozódik.

Igazából az lenne a jó és Boda úr felé ez volna a kérdés, hogy év elejétől az év végéig kellene működtetni ezeket a pályázatokat, nem pedig február végén még arról beszélni, hogy miket fognak év közben kiírni.

Hiszen a tavalyi évben az a rengeteg pénz, amit odaítéltek, azok sem kerültek még ki a vállalkozásokhoz.

Következésképpen az Innovációs Alap pénzei a költségvetést gyarapítják jelenleg. Mindenképpen kellene a kutatói munkahelyek létrehozására egy sokkal ösztönzőbb rendszer.

A Járműipari Szövetség keretében megírtuk a napokban a véleményünket. Csak példát mondanék erre: eszközök vásárlásához a non-profit szervezetek 90%-os mértékű 100 millió Ft-os nagyságrendet elérő támogatást kaphattak, ugyanakkor az iparvállalatok ugyanilyen célokra létszámmegkötéssel és létszámfeltételekkel mindössze 25%-ost. Ez a gazdálkodó szervezetekkel szemben eléggé aránytalan elvárás.

Köszönöm szépen.

Dr. Rohács József

Rohács József vagyok a Műegyetemen tanszékvezető, egyetemi tanár.

Először is szeretném köszönetemet kifejezni azért, hogy részt vehettem ezen az ülésen, ahol ilyen tartalmas és színvonalas szakmai előadások hangzottak el.

Lényegében egy észrevételem, ehhez kapcsolódóan két megjegyzésem és egy kérdésem lenne.

Észrevételem az, hogy szerintem veszélyes azt mondani, hogy az EU-ban a K+F-nek nincsen stratégiája, amivel ugyan én egyet értek, de ebből egyesek lehet, azt vonják le következtetésként: akkor nem is kell lobbizni azért, hogy megszerezzük a keretprogramokból a ránk jutható részt. Közben rendkívül nagy lobbizás folyik.

Ehhez kapcsolódik az első megjegyzésem: a legtöbb nagyvállalat nem csak kapcsolattartókat nevez ki, hanem lassan megjelennek az innovációs elnökhelyettesek. Például az Airbus-nál a future project elnökhelyettese, többször kifejtette: az EU filozófiájában a fejlesztés úgy néz ki – és ezek szerint lehet mégis valami stratégia van benne –, hogy létezik egy alap kutatás, amelyeket az egyetemek végeznek és ez központi, vagyis közösségi támogatást igényel. Létezik egy átmenet, ezt lehet nevezni alkalmazott kutatásnak, ahol a közösségi támogatás mellett megjelennek a gazdaság szereplői is mint támogatók. Ezek a kutatások részben az egyetemeken, részben azoktól függetlenül laboratóriumokban, intézményekben folynak. Végül megjelenik az alkalmazás, amely már teljes egészében a gazdaság szereplői által fizetett vagy támogatott dolog és termékfejlesztésben testesül meg.

Egy másik ugyanilyen jellegű megjegyzésem.

Nagyon örültem annak, amikor megpróbáltuk elhelyezni valamilyen térben vagy vázlaton az innovációt, mint például a természeti törvények megismerése és technológiai lehetőségek függvényében. Ehhez kapcsolódva szeretném még megemlíteni: ma még kevesen tudják, hogy létezik egy úgynevezett innovációs tér fogalom. Ma ezt már nem is három, hanem négydimenziósnek tekintik. A tengelyeken a technológia, a termék, a vállalat lehetőségei, jellemzői és a piaci igények jelennek meg. Akkor sikeres egy valami, amikor a négy dimenziós térben egy „krumplit” lehet egy termékre kijelölni, melyben együtt van a termék, a technológia, a vállalat lehetőségei és a piaci igény. Ezeket technológiai előrejelzés, technológiai élettartam formájában szokás vizsgálni.

Végül a kérdésem Boda Miklós elnök úrhoz: vajon tudja-e, hogy az EU-ban egyedüli orszádként Magyarországon nem lehet repülőmérnöki képzést indítani?

Elnézést kérek; én a Repülőgépek és Hajók Tanszéket vezetem, tehát egy kicsit érdekelt vagyok ebben. Egyedül nálunk nem engedélyezik a csúcstechnológia és az innováció legfejlettebb területének az oktatását. Az új BSc. képzési forma indításakor ezt kihagyták az engedélyezett szakok közül. Eddig legalább képzés

volt, ha nem is lehetett azt nevén nevezni.

A jelenlegi átalakulási folyamatban a járműgépész előtagot a gépészmérnök elől sikerült „kiírtani”. Tehát itt, amikor Boda úr felhívta a figyelmet, hogy több járműgépész kellene, helyes észrevenni: nem biztos, hogy ebbe az irányba haladunk.

Köszönöm a figyelmüket.

Katona József

Polgárné Májer Ildikó felvetésére szeretnék reagálni a hídképző intézményekkel kapcsolatban.

Szeretném tájékoztatni a tisztelt Közgyűlést, hogy a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium és a Magyar Innovációs Szövetség között már második éve működik egy szakértői együttműködési megállapodás, melynek értelmében a minisztérium előtt

álló és a jövőnket meghatározó legfontosabb feladatokra vonatkozóan kikérjük a Magyar Innovációs Szövetség szakértőinek a véleményét.

Ez évi programcsomagban is több feladat szerepel. Feladatként tűztük ki, hogy a hídképző intézmények, inkubátorházak, innovációs központok hosszabb távú fejlesztési programját kidolgozzuk és áttekintjük működési mechanizmusukat is. Ezt előzetesen már egy szűkebb körben megvitattuk. A szerződéssel összefüggő kérdésekről Pongorné dr. Csákvári Marianna helyettes államtitkár asszony a közeli napokban hozza meg döntését.

A szakértői együttműködés keretében tehát a gyakorlati életben dolgozó innovációs szakembereink szakértelmét használjuk fel a jelenleg készülő innovációs stratégia kidolgozásához, azaz, hogy hosszabb távon milyen lépéseket szükséges megtenni az inkubációs és innovációs hálózat fejlesztése során. Hozzátenném, hogy nem ez az egyetlen része a dolognak, hiszen az innovációs rendszer működőképességének több feltétele van, többek között az is, hogy a bankrendszer és a pénzügyi rendszer is innovatívan működjön, és segítse elő az innovációs folyamatokat. De vállalkozások egyéni felkészítése is fontos. Tehát ahhoz, hogy az innovációs rendszer fogaskerekei egymásba

illeszkedve folyamatosan működjenek, ahogy Pakucs János úr azt követelményként fogalmazta meg, még további erőfeszítések szükségesek. Ennek elengedhetetlen feltétele és szerves része egy jól működő inkubációs és innovációs intézményhálózat.

Dr. Bendzsel Miklós

Egy általános és három részletes, de rövid megjegyzést szeretnék tenni.

Tisztelt hölgyeim és uraim, talán nem kell bizonygatni, hogy minden vállalkozónak a saját döntési szabadságában áll ugyan megválasztani a versenyeszközeit, de a szabadalmaztatás az innovációban egy nélkülözhetetlen, olyan fegyver és eszköz, amellyel támogatható a cég értékének a

növelése, illetve az elorzás, a bitorlás elleni védekezést erősíthetjük. Más szavakkal azt gondolom, hogy jóllehet a mérnöki visszafejtés már magas színvonalú minden szakterületen, de voltaképpen egy szabadalomban leírt, közölt megoldás, az a fortély és a know-how beszámításával nem számít akkora feltárulkozásnak, hogy mindenképpen akadálytalanul meg lehetne valósítani pusztán a szabadalmi leírásban foglaltak alapján a találmányt. Ellenben, ha ezt a monopoljogot nem szerezzük meg magunknak, akkor valóban ki vagyunk téve a szabad herdálásnak. Tehát óvok a versenyeszköz summás elítélésétől.

A külföldi szabadalmaztatást támogató pályázati rendszer nyitott tavaly október-novemberben az egyszerű piaci pozicionálás felől a megvalósítás, a prototípusok támogatása felé. Igaz, hogy a 80 millió Ft-os megnyitott keretre a rövid idő alatt beérkezett bő tucatnyi pályázatból ismereteim szerint 3-5 megoldásra 43 millió Ft-ot lehetett tiszta lelkiismerettel odaadni a külföldi jogszerzés és a prototípus képzés céljaira együttesen.

Az együttes felkészültség, hogy tudniillik jogok és ugyanakkor bemutató példányok vagy mondjuk így „nulla szériás” technológia tekintetében is pozicionálom egy időben magamat, nos ez egy komoly szellemi összeszedettséget kíván, amit én nem vitatok el a magyar szereplőktől, de ez a kis próbapályázat mutatta, hogy ezeknek a kapcsolt igényeknek az érvényesítése komoly felkészültséget igényel. Más kérdés, hogy egyetértek azzal, hogy nem kampányelvyszerűen és nem maradványelv alapján kell erre biztosítani pénzeket, és ebben komolyan fáradozunk a GKM vezetőivel, hogy

ebben az évben ez a célkeret már nyitottabb, 9 hónapon keresztül akár igénybe vehető és nagyobb összeg lehessen.

Áttérve az itt elhangzott javaslatra, én azt gondolom, hogy a számítógéppel megvalósított találmányok szabadalmazhatóságának összeurópai vitája egy harmadik ezredfordulós paradoxon. A sokszor tájékozatlan, néha rosszhiszemű bírálók nem akarják azt megérteni, amit az unió ebben a tekintetben szeretne elérni, hogy tudniillik az „Európa-erőd” vértessze fel magát az informatikában az amerikai konkurenciával kapcsolatban, illetve harmonizált nemzeti szabályozások gondoskodjanak arról, hogy a mai európai szabadalmi hivatali joggyakorlat az informatikai alkalmazásokban legyen kiszámítható. Magyarországon rendkívül sok mondjuk így, hogy „diszfunkcionális” zavarkeltés történt, hallatlan nagy PR- és reklámpénz ment el a piaci szereplők zsebéből arra, hogy a közvéleményt egyoldalúan befolyásolják. Úgyhogy a vizsgálatnak a tényével egyetértek, ugyanakkor túldimenzionálnak tartanám, ha a Szövetségben ennek tagozat lenne szentelve, de úgy gondolom, hogy az informatikának a versenyeszközeivel valóban kitüntetetten kell foglalkoznunk.

Végül és nem utolsó sorban én azt gondolom, hogy javasolható, hogy az Innovációs Szövetség a pénzügyminiszter urat is hívja meg legközelebb a gazdasági miniszter úrral mint a versenyképesség letéteményesével együtt, mert azt kell mondanom, hogy a források elosztásában és az állami takarékoságban jól felismerhető és innovációbarát szelektivitás egyelőre nehezen azonosítható. Például a gazdasági tárcának a kezelt pénzalapjaiban érinthetetleneket kell megnevezni, amelyeket semmilyen rekuperáció nem érinthetne.

Másik oldal, hogy az Innovációs Alapnak a műszaki nagyjainkról nevezett öt iránya (Jedlik Ányostól, Pázmány Pétertől, Baross Gáborig olvashattuk Boda úr slide-jain), nos azok döntő hányadukban, látszik, hogy infrastruktúrát tételeznek, és azt erősítenek, de a szabad tőkeáramlást tényleges kis innovációs projektekből, nos ezt a hiányzó szeletet nem definiáljuk elég fajsúlyosan, vagy ez még nem látható eléggé. Az előbb elhangzott 2 millió Ft-os igény, amelyet a kockázati tőke nem becsülhet sokra, mert nem képvisel olyan kritikus hozzájárulást, hogy azon nagyot lehessen nyerni, nos ezt ma még nehéz megszerezni.

Viszont ez elengedhetetlen katalizátor, ezért egy olyan „mikroszöveti” KKV-támogatási rendszert kell az Innovációs Alapból, a vállalatok pénzéből létrehozni, amivel végül is közérzetet és vállalkozó kedvet lehet ebben az országban stimulálni.

Köszönöm figyelmüket.

Válaszok

Boda Miklós

A publikációk és a szabadalmak kiemelt jelentőségén mi is gondolkodtunk. Megváltoztattuk a pályázati feltételeket, így ezentúl a szabadalmakra, a prototípusokra és természetesen az új termékekre helyezzük a hangsúlyt. A publikációk fontos elemei a kutatásnak, de nem jelenthetnek mércét egy pályázat értékelésénél vagy elszámolásánál.

A szabadalmakat továbbra is fontosnak tartjuk, hiszen szabadalmaztatni csak akkor érdemes, ha valamilyen terméket vagy eljárást védeni akarunk, vagyis termékben gondolkodunk. Az igaz, hogy egy kisvállalkozásnak kockázatos a szabadalmaztatás, hiszen egy nagyobb vállalat annak ötlete alapján hamarabb piacra tud lépni. Ezt azonban szűkös eszközeinkkel nem tudjuk megoldani. Nem tudja sem a Magyar Szabadalmi Hivatal, sem én, sem más.

A kockázati tőke szerepvállalásának növelését nagyon fontosnak tartjuk. Komoly tárgyalásokat folytatunk a GKM-mel és az MFB-vel közösen, a hazánkban tevékenykedő kockázati tőkebefektető társaságokkal. Ezúton szeretném kérni az Önök segítségét is, hiszen együtt kell megtalálnunk azokat a módszereket, hitelkonstrukciókat és befektetési típusokat, amelyek a magyar innovátorok, illetve tágabb értelemben Magyarország érdekeit szolgálják. Ki kell alakítanunk a kockázati tőke hatékonyabb bevonásának lehetőségeit a magyar gazdaságba.

Pályázati rendszerünket folyamatosan alakítjuk, javítjuk a pályázók hatékonyabb kiszolgálása érdekében. A szolgáltató szemlélet kialakítása azonban nem megy egyik napról a másikra, hiszen a régi rendszereknek van kifutása ideje. A kutatás-fejlesztési pályázatokkal kapcsolatban azonban sokkal nagyobb probléma, hogy a pályázók nincsenek felkészülve az igazán nagy források fogadására. Nem véletlenül kezdtük el koncentrálni forrásainkat.

Meg kell tanulnunk nagyobb projekteknél gondolkodnunk. A jelenlegi projektméretekkkel ugyanis nem leszünk képesek az NFT II. keretében érkező uniós forrásokat „okosan” elkölteni. Fókuszálnunk kell! El kell érünk, hogy a jelenlegi maximum 10-15 fős kutató-fejlesztő csoportok helyett legalább 30-40

fős csoportokat tudjunk kialakítani.

A repülőgépmérnök képzés helyzetét nem kommentálnám, hiszen már a műszaki képzéssel általában is óriási gondok vannak. Előadásomban már említettem, hogy Magyarországon folyamatosan csökken a műszaki diplomások száma, annak ellenére, hogy a magyar vállalati K+F források nagy részét műszaki tudományokkal kapcsolatos kutatásokra költik. A gazdaságnak tehát erre van igénye, mégsem javul a helyzet. Kérem segítsenek nekünk ebben, fogalmazzák meg konkrét igényüket az oktatási miniszter úr és a Felsőoktatási Tanács felé. A gazdaság igényei alapján képesek leszünk megerősíteni a műszaki képzést az egész ország területén.

A hangsúlyt szeretnénk fokozatosan áthelyezni a gazdaságra, ezért idén már kifejezetten vállalkozásokat és termékfejlesztést támogató pályázatokat is indítunk. Az Irinyi János Program keretében 2005 és 2006-ban több milliárd forintos forrást fogunk biztosítani új vállalkozások alapítására, prototípusok készítésére, húzóágazati inkubátorok kialakítására, sőt még piacra jutást segítő pályázatok kiírását is tervezzük.

Köszönöm.

Dr. Lippényi Tivadar

Köszönöm a szót elnök úr. Nagyon jó végszót adott Bendzsel Miklós, mert segít választ adni a vitában elhangzott két hozzászólásra: Lőrincz Sándor és Májer Ildikó hozzászólására.

Előre bocsátom, hogy minden innovációval kapcsolatos türelmetlenség: jogos türelmetlenség.

Mindannyian szeretnénk minél hamarabb látni munkánk eredményeit.

De azért ne tegyünk úgy, hogy egyik nap bejelentjük: elkezdtük egy új Forma-1-es autó tervezését, és másnap megkérdezzük, hogy megnyertük-e már vele a múlt heti futamot. Még nem nyertük meg.

Még pilótákat kell képezni, az autót meg kell építeni, be kell járatni, hogy valóban esélye legyen a nyeresre.

Már folyik az építés: megkezdtük Magyarország regionális innovációs rendszerének kialakítását.

Ebben a munkában tanácsaival segített az Innovációs Szövetség.

A 2004 elején elkészített stratégia alapján megkezdtek a rendszer kiépítését. Egy, az együttműködésre épülő pályázat alapján létrejött a Regionális Innovációs Ügynökségek hálózata. Várjuk, hogy a hálózat elkezdjen működni.

Mi a feladata? Kell, hogy segítse a hozzászólásokban említett hídképző intézményeket. Kell, hogy eljuttassa innováció támogatásának eszközeit a vállalkozásokhoz. Regionális szinten a gazdaságfejlesztés motorja kell, hogy legyen.

Komplex rendszerről van szó, a hatékony működtetéséhez idő kell. Nem várhatjuk el, hogy születése pillanatában rögtön eredményeket hozzon. Ahhoz, hogy a rendelkezésre álló támogatást ne fecséreljük el, egy hatékony, jól működő rendszerre van szükség.

Mi az első dolga ennek a rendszernek, pontosabban a Regionális Innovációs Ügynökségnek?

Az, hogy a régióban térképezze föl, hogy milyen vállalkozói környezet van, melyek azok a helyi sajátosságok, amire építeni lehet. Úgy tudom ez a munka megkezdődött.

Az NKTH ezt a folyamatot egy hatékony eszközzel kívánja segíteni: ez az „innocsekk”.

Ez az eszköz innovációs projektek megvalósításával kapcsolatos meghatározott típusú beszerzések, megbízások, szolgáltatások, költségeinek fedezésére szolgál. Milyen szolgáltatásokról van szó? Például a projekt megvalósításával összefüggő tanácsadás igénybevétele, K+F szolgáltatás, inkubációs szolgáltatás, iparjogvédelemmel kapcsolatos költségek fedezése.

Innocsekkal lehet ezekért a szolgáltatásokért fizetni.

Ilyen módon egy füst alatt egyrészt a hídképző rendszert támogatjuk, azzal, hogy keresletet teremtünk, másrészt a vállalkozásokat innovációs projektjük megvalósításában. Köszönöm a figyelmet.

Dr. Pakucs János

Köszönjük a hozzászólásokat. Aki nem jutott most szóhoz, lehetősége van, hogy írásban, e-mail-en, levélben, bármilyen formában megtegye hozzászólását, a kötetben, ill. az évkönyvünkben közre fogjuk adni.

Pongorné dr. Csákvári Marianna

Csak nagyon röviden szeretnék válaszolni két kérdésre.

1. A szabadalmak ügye.

Szeretném megerősíteni azt, amit Bendzsel elnök úr is mondott, hogy a szabadalmak külföldi bejelentése és a szabadalmak alapján születő szellemi termékek tényleges megvalósítása és piacra jutása rendkívül fontos, és ennek az ösztönzése tekintetében

együttműködve a Szabadalmi Hivatallal, szeretnénk továbbra is hatékony lépéseket tenni.

Új, jelenség volt és tavaly csak egy pilot projekt szerű módon hirdettük meg a kis és középvállalkozások szabadalmainak megvalósítását segítő, és a prototípusok gyártásához is ösztönzőt biztosító pályázatunkat.

Örömmel szeretném jelenteni, hogy ebben az évben, a szerény anyagi forrásaink ellenére 200 millió Ft-ot tervezünk erre a célra fordítani.

2. A 2005-ben rendelkezésre álló anyagi források ügye.

Úgy ahogy Bendzsel elnök úr említette, közvetlen költségvetési forrásokkal 2005-ben nem vagyunk busásan ellátva, de számos egyéb lehetőségünk van.

Várkonyi úr fölvetette a kockázati tőke társaságok szerepét, jelentőségét. Megítélésem szerint van kockázati tőke típusú forrás a piacon, csak meg kell találjuk a kifejezetten az innovatív vállalkozások, a spin-off cégek létesítése és a kezdeti kockázatok közös vállalása érdekében alkalmazható hatékony finanszírozási modellt.

Még egy komoly forrás lehetősége van a Gazdasági és Közlekedési Minisztériumnak. Nevezetesen a Magyar Fejlesztési Bank kedvező kamatozású hitelekkel tud segítséget nyújtani tényleges fejlesztések, az innováció eredményének megvalósítását célzó beruházások támogatására.

Abban szeretném kérni az Önök és elsősorban az Innovációs Szövetség segítségét, hogy találjuk meg együtt azokat a leghatékonyabb módszereket, hitelkonstrukciókat vagy kockázati típusú befektetéseket, amelyek ténylegesen képesek a vállalkozások innovatív fejlesztését szolgálni.

Köszönöm szépen.

Dr. Szabó Gábor

Fölmerült az, hogy az innovatív kkv-nak mi lehetne a definíciója.

Az innovativitás definíciója módszertani szempontból valóban nem könnyű. Az OECD-n belül is több évtizede folyik komoly munka e téren, az eredmények azonban még messze nem elfogadottak. Szerencsére azonban itt jogszabályi kategóriákra van szükség, ami jóval egyszerűbb. Mi

azt javasoltuk, hogy az innovatív kkv, tehát a kkv-k második kategóriája, definíciója az, hogy a vállalat legalább annyi K+F-et végez házon belül, amennyi K+F hozzájárulást kellene fizetnie. A kiemelten innovatív kkv-nek pedig minimálisan éves árbevételének a 10%-át kell, hogy K+F-re fordítsa.

Ezeket természetesen lehetne finomítani. Szeretném megjegyezni, hogy a kkv-szektor támogatására vonatkozó szakértői munka megindult – Buzás Norbert és ifj. Duda Ernő készítettek pl. egy rövid összeállítást –, amelyet készek vagyunk tovább folytatni, ha erre igény van, de a Pénzügyminisztériumtól eddig még nem jött visszajelzés javaslatunk fogadtatásáról.

Bolyky János

Kedves kollegák! Egy rövid megjegyzést hadd mondjak.

Itt a teremben olyanok ülnek, akiknek vannak fejlesztési eredményeik. Vagy azt hiszik, hogy piacközeli stádiumban lévő fejlesztési eredményeik vannak, vagy spin-off vállalkozást akarnak alapítani, vagy egy seeding állapotban vagy növekedési stádiumban lévő vállalkozással szeretnének valahogy

forráshoz jutni.

A kockázati tőke ma itt többször szóba került.

Ez egy egyszerre keresleti és egyszerre kínálati, nagyon érdekes piac. Jó lenne tudni, hogy viselkednek azok az emberek, akik végül is döntenek arról, hogy adnak, vagy nem adnak pénzt egy projektre.

Van egy kitűnő könyv, David Gladston írta, aki 25 évig volt az Amerikai Kockázati Tőketársaságok Szövetségének az elnöke. Az a címe, hogy „A kockázati tőke kézikönyve”.

Mi ezt az OMIKK-kal, néhai Hermann Ákossal kiadtuk évekkel ezelőtt.

Maradt még belőle néhány példány.

Azt magyarázza el nekünk, fejlesztőknek, akinek eredményei vannak, hogy hogy kell viselkednünk, mi a természetrajza a kockázati tőkésnek.

Nagyon gyakorlatias a könyv, könnyen olvasható. Ha társaságunknak, a Covent Tőkebefektető Rt.-nek az e-mail címére írtok, mail@covent.hu, akkor nagyon szívesen elküldjük ezt a könyvet mindenkinek, aki ír e-mailt. Köszönöm szépen.

Dr. Pakucs János

Köszönöm a válaszokat. Az, hogy mi az innovatív vállalkozás, ill. a kiemelt innovatív vállalkozás, még nincs hivatalos – EU-anyagban rögzített – definíciója, Amit Szabó Gábor úr elmondott az még egyelőre csak a Magyar Innovációs Szövetség által kidolgozott és javasolt megkülönböztetés.

Közgyűlésünknek a szakmai részét lezártuk.

Írásban tett hozzászólások

Dr. Cseh Ildikó, az Intermark Marketing Tanácsadó, ügyvezető igazgatójának írásbeli hozzászólása

Az innovációs szervezetek stratégiai irányainak kijelöléséhez és a kitérési pontok meghatározásához a következő sikeres marketing-eljárásokat javasolnám:

- › magasabb vevőrészesedés /adatbank, adatbányászat/
- › tömeges „specializálás” a szegmentált vevőigények szerint
- › on-line honlapműködtetés – állandó eladó–vevő interakció
- › folyamatos termékfejlesztés – termékinnováció
- › magasabb kínálat-piaci részesedés
- › alacsonyabb árstratégia
- › gyorsan növekvő piacokra való betörés
- › márkatermékekbe való befektetés
- › fókuszáló / niche differenciáló stratégia stb.

S, hogy milyen legyen a szervezet „nyerő” marketingstratégiája?

Ami biztosan ajánlható, hogy *nem* célszerű *egy variáns* mellett dönteni.

Egyébként is egy döntéssorozat meghozatalára van szükség marketingstratégiánk kidolgozásához, szervezetünk hosszútávú versenyelőnyének megszerzése céljából.

A verseny éleződése során minden szervezetnek a marketingcélok- és eszközök palettájáról egyéni rendszert kell kidolgoznia.

„Ha egy vállalatnak ugyanazok a módszerei, mint a versenytársainak, – csak egy kicsit jobban teljesít, – akkor: nincs igazi piaci stratégiája !

még csak jobb működésnek nevezhető, de nem egyedistratégia!”

/Porter/

A jó működéssel csak csaták nyerhetők. Hamarosan azonban a versenytársak valamelyike le fog körözni bennünket. Háborúban.

Akkor van szervezetünknek egyedi, jellemző stratégiája, ha ismertek a versenytársaktól való megkülönböztetés alapjai. Rendszerbe foglalva.

Dr. Ország István ügyvezető, DTMP Kht. Debrecen

Az Észak-alföldi Régióban mostanában készítettük el a Nemzeti Fejlesztési Hivatal részére a Regionális Helyzetelemzést. A Helyzetelemzésnek a felsőoktatással és a kutatás-fejlesztéssel foglalkozó részét készítettem el, melyben szereplő megállapítások közül kettőt emelnék ki.

1. A régióban az országos átlagnál alacsonyabb a felsőoktatási képzésben részt vevők létszáma.

2. A régió fejlesztési elképzelései megvalósításának egyik súlyos akadálya, hogy nincs egyetemi műszaki képzés, technológiaoktatás és technológiák kidolgozásával-fejlesztésével foglalkozó kutatóhely.

A régió fejlesztési tervei megvalósításához feltétlenül szükséges a felsőoktatás fejlesztése. Régióink meghatározó felsőoktatási intézménye, a Debreceni Egyetem előkészítette a vegyészmérnök és a villamosmérnök képzést. A regionális fejlesztési elképzeléseket is jelentős mértékben befolyásolhatja az a médiában tegnap hallott bejelentés, miszerint a Debreceni Egyetem Tudományegyetemi Karainál 406 átlagfizetésű munkahelyet kívánnak felszámolni, mivel a felsőoktatás költségvetési támogatása ilyen mértékben nem fedezi az egyetem bérköltségeit.

Külön súlyosbítja a helyzetet, hogy az elbocsátandók zöme a „költséges” kísérletes tudományok művelői közül, a fizikusok és a kémikusok közül kerülnek ki. Meggyőződésem, hogy a felsőoktatás szempontjából hátrányos helyzetű Észak-alföldi Régiót a kísérletes természettudományok területén nagyon nehéz helyzetbe hozza ez a döntés, továbbá az előbb említett mérnökképzés szellemi

bázisát teszi lehetetlenné.

A szakmai programban hallott előadásokban a kreativitás évszázadáról, az innováció szerepéről és lehetőségeiről, valamint az innovációs törvényből adódó feladatokról szóltak az előadók. Költői kérdésem: a felsőoktatásban a természettudományokat sújtó elvonások hogyan hozhatók összhangba a szakmai program kiváló előadói által felvázolt tennivalókkal?

Dr. Pakucs János

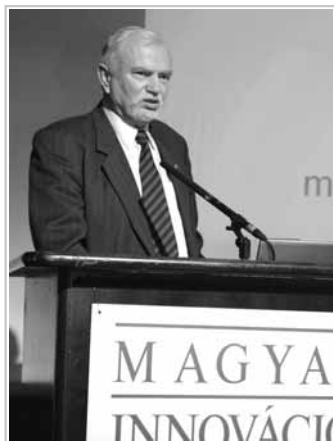
Hivatalosan bejelentem, a mandátumvizsgáló bizottság jelentése szerint 226 szavazó tagból 113-nak kellett jelen lennie a szavazóképesességhez.

126 vállalatot regisztráltak a mandátumvizsgálók. Tehát határozatképesek vagyunk.

Következik a felügyelő bizottságunk jelentése, ill. rövid szóbeli kiegészítése a 2004 évi tevékenységről.

A FELÜGYELŐ BIZOTTSÁG SZÓBELI KIEGÉSZÍTÉSE

Dr. Szarka Ernő

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Rövid hozzászólásra kaptam felszólítást, de azért nem leszek olyan rövid.

Szokásomtól eltérően leírtam, amit mondani akarok, hogy megfelelő mederben tudjam tartani magam. Ugyanakkor pedig az előző előadásokban és hozzászólásokban sok olyan dologra, amelyet fel kívánok vetni, már kaptam választ vagy kellemes ígéretet. Ígéret ide, ígéret oda, mégis eredeti formájában mondom el hozzászólásomat.

Elintézhetném a kötelező fellépést azzal, hogy felolvasom a Felügyelő Bizottság Önök előtt fekvő jelentését, hozzátéve esetleg egy-két adalékot, alátámasztandó írott jelentésemet. Az ismétléstől, az írott anyag felolvasásától tartózkodni fogok, a jelentésben található dicséreteket azonban vegyíteni fogom a kétely szavaival.

Fenntartom azt a véleményemet, hogy a Magyar Innovációs Szövetség a maga szűkre szabott lehetőségei között lelkesen és tisztességesen tevékenykedik,

ésszerűen gazdálkodik, szervezeti felépítését fokozatosan javítja, közéleti tevékenysége példás, szó nem érheti tehát a ház elejét, hiszen ez „tiszta udvar, rendes ház”. Mi akkor a bajom?

A Szövetség legfontosabb célja az lenne, hogy sikeresen rázza fel az ország vezetőit és a közvéleményt, és tudatosítsa, hogy innováció nélkül csak bér munkásokká süllyedhetünk és elveszítjük gazdasági függetlenségünket. A Szövetség látványos rendezvényeivel, mindenütt jelenlétével, szakvéleményeivel, kiadványaival nagyon sokat tesz a cél érdekében, kapcsolatokat épít és fejleszt. A kérdés csak az, hogy milyen eredménnyel. Vannak eredmények, de ezek nem minden területen elegendők. Ezt a részleges eredménytelenséget nem szeretném elsősorban a Szövetség nyakába varrni, de sem az államot, sem a vállalkozókat nem sikerült olyan mértékig felrázni, hogy a kellő mértékig kivegyék részüket az innovációnak az ország szempontjából fontos folyamatában. A Szövetségnek mint katalizátornak a katalitikus aktivitása nem elegendő, amit szeretnék néhány példával illusztrálni.

Az egyik példa a vállalkozók fejlesztő-kutató aktivitása. Az állam ezt a területet egymagában nem vállalhatja fel, az európai közösségben és más fejlett országokban vannak közgazdaságilag ajánlott arányok az állami és vállalati szektor között ezen a területen. Ez az arány nálunk nagyon távol áll az ideálistól. A magyar vállalkozók többsége nem fordít pénzt fejlesztésre-kutatásra, szívesebben vállal bér munkát és inkább fizeti a kirótt hozzájárulásokat. Legtöbbjüknek se tőkéje, se kedve, se szakértelme nincs ahhoz, hogy gyorsan vissza nem térülő tevékenységre fordítsa pénzét, pedig lehet, hogy később jól járna. A MISZ tehát nem tudta eredményesen formálni a vállalkozói közvéleményt ezen a téren.

A másik terület, ahol a MISZ tevékenysége nem elég eredményes, az állami, elsősorban a költségvetési szervek meggyőzése arról, hogy növelje a kutatásra, fejlesztésre fordított összegeket. Ezt kívánják nemcsak az Európai Közösség irányelvei és célkitűzései, hanem az ország érdekei is. Nem a pillanatnyi érdekei, hanem hosszú távú érdekei. Mindennapjaink azonban úgy telnek, hogy minden médiumban panaszt és segélykérést hallunk az állam irányában a csigatenyésztőktől a zongorahangolókig, a restaurátoroktól a nádvágókig (remélem, így talán kevesen sértődnek meg).

Tény azonban, hogy egyetlen segélykérést sem hallottam, amely jogtalan lett volna, de azt is tudom, hogy az állam csak abból gazdálkodhat, amiye van. Ezért folyik csak tűzoltás a rendelkezésre álló csekély támogatási összegekkel, és ebben a tűzoltásban a jelentős összegeket felemésztő, de sikereket csak hosszú távon biztosító kutatási-fejlesztési támogatásnak nincs helye. 15 év óta nem volt olyan kormányunk, amelyik felvállalta volna a kutatás, fejlesztés (és oktatás) támogatásának jelentős növelését, hiszen ez szavazatokat nem hoz, tüntetéseket, sztrájkokat nem idéz elő, és eredményei esetleg csak egy

következő (vagy még későbbi) kormány időszakában jelentkeznek. Ennek megfelelően folynak a látszatintézkedések, főleg átszervezések, amelyek azonban csak látszateredményekhez vezethetnek. Ki tudná megmondani,

1990 óta hányszor szervezték át az OMFB-t (ez minden új kormány számára, úgy tűnik, kötelező volt)? Lett ettől több pénz? 1990-ben az OMFB-t szakminiszter irányította. Sokadik utódja most kétszeres áttétellel kötődik olyan miniszterhez, aki más terület szakembere. Amennyire öröm az innovációs törvény megszületése, annyira zavaró, hogy az új pályázati rendszerek olyan nehézkesen indulnak be, pedig ígéretesnek tűntek. Az Innovációs Szövetség tehát itt sem ért el áttörést. Erre egészen kirívó példa a külföldi szabadalmazás támogatása. Erre 1991-ben az akkori kormány 180 millió (akkori) forintot szánt. Azóta minden kormány fontos kötelességének tekinti, hogy ezt az összeget lefaragja, ebben élen jár a jelenlegi kormány. A siker teljes, hiszen a mai összeg 80 millió (mai) forint (illetve most hallottam, hogy csak 72 millió). Az inflációt figyelembe véve ez az összeg valahol az 1992 évi összeg 10%-a körül jár. Talán célszerű lenne már a teljes eutanázia, a csendes agónia helyett.

Itt meg kell állnom egy pillanatra, hiszen percekkel ezelőtt értesültünk arról, hogy más forrásokból jelentős összegek fognak rendelkezésre állni. Reméljük, hogy így is lesz! Én azonban az elmúlt évben végig asszisztáltam az átgondolatlan, nagyon sikertelen póttámogatásnak a sorsát, és ha lesz ilyen, nagyon meg kell gondolni, milyen legyen az. Nehezen értem azt is, hogy ha egy új támogatási formát nyújtunk, miért kell meggyilkolni az előzőt?

Megtett-e mindent a MISZ az ilyen jelenségek elkerülésére? Igen! Az eredmények azonban szerények. Mégis le kell vennem a felelősséget a Szövetség válláról. A katalizátor csak katalizálni tud, de nem tudja elvégezni a reakciót. Katalizálni csak akkor lehet, ha van katalizálandó reakciópartner. Itt pedig nincs megfelelő reakciópartner.

A Szövetség ilyen irányú sikertelensége a kormány érzéketlenségének a következménye, és nem a rosszul végzett munkáé. A kormánynál pedig nem tudatlanságról vagy tájékoztatlanságról van szó, hanem a bátor, hosszú távú politizálás hiányáról. Rendezvények tucatjain kapunk tájékoztatást a finn csodáról, az ír csodáról, a kormány mellett dolgozó kiváló szakemberek nyilatkoznak elismerően ezekről a bátor és ügyes országokról. Az államigazgatás keretein belül sok és jól képzett szakember tudja, mit kellene tenni, de nem sok történik.

A Szövetségnek azt ajánlom, járja tovább az útját még akkor is, ha munkájának eredményével kapcsolatban a Felügyelő Bizottságnak vannak is kételyei. A munka nehéz, de nem sziszifuszi, következhet be áttörés.

A mindenkori kormánysszerveknek pedig ajánlok egy mondást Konfuciusztól:

„Tudni a jót, és nem akképpen cselekedni, gyávaság!”

HATÁROZAT

Dr. Pakucs János

Felügyelő Bizottság jelentéséhez van-e hozzászólás, kérdés? Nincs.

Két határozatot terjeszték elő.

1. sz. határozati javaslat: A Magyar Innovációs Szövetség közgyűlése a Szövetség 2004. évi írásos beszámolóját, a szóbeli kiegészítésekkel elfogadja.

2. sz. határozati javaslat: A Magyar Innovációs Szövetség Közgyűlése elfogadja a Szövetség 2004. évi tevékenységéről szóló felügyelő bizottsági jelentést.

A határozati javaslatokat a Közgyűlés egyhangúlag elfogadta.

Következő program az alapszabály módosítása.

Az egyoldalas módosítási javaslatot a regisztrációnál mindenki megkapta.

Ennek az az indító gondolata, hogy a Magyar Innovációs Szövetség vezetőségi testülete bővíteni szeretné a Vezetőség tagjait.

Két év múlva kerül sor a Szövetség teljes tisztújítására. A Magyar Innovációs Szövetség Vezető Testülete úgy gondolta, hogy egy generációváltást lehet előkészíteni a Magyar Innovációs Szövetség vezetőségében.

A generációváltás nyilván nem történhet meg egyik napról a másikra.

Azzal, hogy új embereket szeretnénk bevonni a Szövetség Vezető Testületébe és az elnökségébe, szeretnénk lehetőséget adni olyan embereknek, akik fiatalok, dinamikusak, hogy megismerjék a szövetségi munkát egyrészt, másrészt, hogy megismertessék magukat a Magyar Innovációs Szövetség tagásával és a magyar innovációs szférával.

Tehát ez volt a vezérelv akkor, amikor úgy gondoltuk, hogy 4 alelnökkel és 3 elnökségi taggal szeretnénk kiegészíteni a vezetőséget és ehhez szükséges az alapszabály módosítás.

Ezzel kapcsolatos kérdés, hozzászólás, kiegészítés van-e?

Ha nincs, akkor azt kérem, hogy erről az alapszabály-módosításról szavazzunk.

Rögzítem a jegyzőkönyv számára. A Magyar Innovációs Szövetség az előterjesztett alapszabály módosítást egyhangúlag elfogadta.

Bízva abban, hogy a Közgyűlés elfogadja az alapszabály-módosítást, 2004 decemberében, a Vezetőségi Testület felkért egy jelölőbizottságot, hogy amennyiben a Közgyűlés elfogadja az alapszabály-módosítást, akkor egy megfelelő jelöléssel is elő tudjunk állni.

A jelölőbizottság élére Dr. Polyánszky Évát kértük, aki két évvel ezelőtt is vezette a Szövetség teljes tisztújításának az előkészítését. Kérem Polyánszky Évát, hogy számoljon be a jelölésről.

JELÖLŐBIZOTTSÁG JELENTÉSE

Dr. Polyánszky Éva, JB-elnök

Tisztelt Elnök úr, Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ahogy elnökünk említette, decemberben megkeresett engem azzal, hogy a két évvel ezelőtti jelölőbizottság tagjaival együtt, Siposs Istvánnal és Berszán Ferencsel járjunk utána annak, hogy Önök kiket javasolnának a 2007-ben bekövetkező generációváltás érdekében a vezetőség bővítésére.

Ez alatt a két hónap alatt igyekeztünk megkeresni a tagvállalatok többségét, véleményt kérni Önöktől erre a kérdésre. Ehhez segített az is, hogy az Innovációs Szövetség lapjában megjelent az, hogy várjuk az Önök

véleményét telefonon, e-mailen és mindenféle módon.

Elég sok kollegával sikerült beszélünk, és ennek alapján januárban előterjesztettük már a január végi vezetőségi ülésen azt a 7 személyt, akiket végül is Önök is javasoltak, illetve, akik el is fogadták a jelölésünket.

4 alelnökre és 3 elnökségi tagra tettünk javaslatot, akik a következők:

- › Koós Attila, a MATÁV PKI Távközlési Fejlesztő Intézet igazgatója,
- › Üрге László, a ComGenex Rt. ügyvezető igazgatója, aki jelenleg nincs körünkben, de kezünkben van a hozzájárulása ahhoz, hogy elvállalja a jelölést,
- › Vámos Zoltán, a GE Hungary Rt. alelnöke és
- › Várkonyi Attila, a Cillum igazgatója.

Őket tehát alelnököknek javasoljuk.

Három elnökségi tagra is tettünk javaslatot, akik a következők:

- › Deme Gábor, az Innomed Medical Rt. elnöke,
- › Frischman Gábor, a Magyar Katolikus Rádió Részvénytársaság műszaki igazgatója és
- › Dr. Molnár Károly, a Műszaki Egyetem rektora.

Akkor még egy pár szót, ha megengednek a jelöltek életútjáról.

Alelnökjelöltek:

Koós Attila 1968-ban született. A BME Villamosmérnöki Karán végzett, számos szakmai képzésen vett részt külföldön, és külföldön dolgozott. MBA fokozatot 2004-ben szerzett. 1992 óta dolgozik a MATÁV-nál, jelenleg a PKI Távközlésfejlesztési Intézet igazgatója. 2004-ben a MATÁV-nál az Év Embere volt.

Dr. Üрге László 1963-ban született. Az ELTE TTK-n végzett, 1994-től a kémia tudomány kandidátusa. 1991-1998 között az USA-ban kutató, ill. laboratóriumvezető. 2001 óta az innovációs nagydíjas ComGenex Rt. vezérigazgatója. Tagja a EuropaBio Emerging Enterprise Board-nak, társ-szerzője több mint 50 tudományos publikációnak és szabadalomnak.

Vámos Zoltán 1964-ben született, a BME Villamosmérnöki Karán végzett, 1989 óta dolgozik a GE Hungary Rt.-nél, jelenleg a Consumer&Industrial Üzletág európai technológiai szervezetének vezetője, a GE globális fénycsőüzletág műszaki vezetője. Több mint 10 szabadalma született és ezek hasznosításának megvalósítója. Tagja a BME társadalmi szenátusának.

Várkonyi Attila 1962-ben született. A Közgazdaságtudományi Egyetem külgazdasági szakán végzett. 1989-99 között Ausztriában, Svájcban, az USA-ban, Angliában dolgozik a SAP-nál, ez a világ vezető ügyviteli software cége. 2000-től a Fast Ventures kockázati tőke befektető cég társalapítója/elnöke. 2001-ben csatlakozott társalapítóként a Bolyai Díj Alapítványhoz, a United Way/Erőforrás Alapítvány kurátora, a Cillum igazgatója.

Elnökségi tagok:

Elnökségi tagnak **Deme Gábort** jelöljük, aki 1948-ban született, a Műegyetem Villamosmérnök karán végzett, majd mérnök-közgazdász szakot végzett. Később orvos biológiai szakmérnöki diplomát szerzett a Műegyetemen.

A Medicor Művekben dolgozott. 1989-ben kollegáival megalapította az orvostechnikai berendezések fejlesztésével, gyártásával foglalkozó Innomedet, melynek elnöke.

Ez a cég 1999-ben Innovációs Nagydíjban részesült.

Frischman Gábort is elnökségi tagnak javasoljuk.

1955-ben született, ő is a Műegyetem Villamos Karán végzett híradástechnikai szakon, majd távközlési szakmérnöki oklevelet szerzett. Dolgozott a MATÁV igazgatójaként, a Hírközlési Felügyelet elnöke volt. Jelenleg a Magyar Katolikus Rádió műszaki igazgatója.

Több mint 100 hazai és külföldi konferencia meghívott előadója, számos magyar és angol nyelvű szakcikk szerzője.

Végül, de nem utolsó sorban **dr. Molnár Károlyt** javasoljuk elnökségi tagként, aki 1944-ben született. Műegyetemi gépészmérnök, 1967 óta tanít a Műegyetemen. 2004-től rektora a Műegyetemnek. A műszaki tudományok doktora, 85 különböző publikációja jelent meg.

Számos szakmai szervezet elnöke, illetve vezetőségi tagja.

Ahogy Önök hallották az életutakból, a jelöltek valamennyien bőségesen bizonyították innovációs tevékenységüket az elmúlt időszakban.

A fiatalabb generációhoz tartoznak és olyan új vonalat is képviselnek, amelyek fontosak is lehetnek a MISZ életében, mint a számítástechnika, informatika, biotechnológia, illetve pénzügyi befektetés.

Köszönöm figyelmüket. Most már Önökön a sor a választás ügyében.

HATÁROZAT

Dr. Pakucs János

Az első kérdés, hogy a jelöltek jelölőlistára vételét elfogadják-e a jelenlévők. Köszönöm szépen. Ellenszavat, tartózkodás nincs.

A következő kérdés, hogy van-e további jelölt a jelenlévők részéről, akit

jelölőlistára kellene venni akár al-elnöknek, akár elnökségi tagnak.

Megállapítom, hogy nincs.

Akkor a jelöltlista megegyezik azzal a listával, amit a regisztrációnál kiosztottak.

Felteszem a Közgyűlésnek a kérdést, hogy mivel pontosan annyi jelölt van,

ahány embert meg szeretnénk választani, hozzájárul-e a közgyűlés ahhoz, hogy nyílt szavazással válasszunk.

Bár felkészültünk a titkos szavazásra is, mert jelölőcédulák és szavazócédulák is vannak és doboz is van, de mivel a Közgyűlés úgy gondolta, hogy nyíltan válasszunk, akkor én ezt fogom előterjeszteni.

Tehát akkor megkérdem, hogy az előterjesztett 4 alelnökjelölttel egyetért-e a Szövetség, hogy alelnökként működjenek a továbbiakban.

Köszönöm szépen. Ellenszavazat: nincs, tartózkodás: 2.

3 elnökségi tagot jelölt a jelölőbizottság. Kérésem, a 3 elnökségi tagot válasszuk meg elnökségi tagnak.

Ellenszavazat: nincs, 2 tartózkodás.

Örömmel köszöntöm az újonnan megválasztott 4 alelnököt és 3 elnökségi tagot. Gratulálok a megválasztásukhoz. Tapsoljuk meg Őket.

És azt kívánom, hogy a közreműködésükkel együtt próbáljunk eleget tenni azoknak a feladatoknak, ami a mai Közgyűlésen elhangzott.

Bevezetőmben néhány feladatot próbáltam meghatározni, majd az előadásokban, hozzászólásokban körvonalazódott, hogy milyen irányban kell majd a Szövetség szakmai munkáját a jövő évben fejleszteni, továbbvinni, ehhez kérem az Önök közreműködését. Kérem az újonnan megválasztott elnökségi tagok és alelnökök segítségét is.

Befejezésképpen kérem, fogadják el a meghívást arra a fogadásra, amit Nemes Gyula, a Nemes Galéria vezetője közreműködésével adunk.

A Nemes Galéria tagja a Magyar Innovációs Szövetségnek, a kereskedelem területén valódi innovációt valósított meg.

A Nemes Galéria az egyik „legnemesebb” galéria Magyarországon.

A folyosón kiállított képeket a figyelmükbe ajánlom, ezekből lehet válogatni. A mai fogadásnak ők a házigazdái!

